

॥ ஸ்ரீஃ ॥

॥ ஸ்ரீபெய நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீசெவ உபநிஷதாப நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீசெவ கிமகாநை சிவமஃசெவிகாப நமஃ ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஸிகனருளிச்செய்த

ஆராவது ரஹஸ்யம்.

ஸ்ரீசெவ த சுவ ரா தர க ர.

ஸ்ரீ ம த் த த் வ ம ர த் ரு கை.

ஸ்ரீ சிவ வெஹுடநாபாய்ஃ சிவிகாபநை செவாந் ।
வெஹுடநாபாய்ஃ வெஹுடநை செவாநிபதாந் செவா உபநி ।
நாநாநாநாபாய்ஃ வா துந் சிவிகாநெவாநிபதாந் செவாந் ।
ஸ்ரீ சிவமஃசெவிகாபநை செவாநிபதாந் செவாந் ।

செவாந் துபுத்திரகவேங்கடமுடையான்
புரோஹஸ்யசெவாந் பழமொழியுள்—செவாந்
நானேயமையாதோ நானியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமனவும் வாழ்வு.

செவாந் செவாந்.

தத்துவங்க ளெல்லாந் தகவாலறிவித்து
முத்தி வழித்தார் மொய்கழலே—அத்திவத்தி
லாரமுத மாறு மிரு நிலத்தி லென்றுரைத்தார்
தாரமுத லோகவித்தார்-தாம்.

9

பரிவரதத்வங்களை ப்ரயோஜன விபேஷத்திற்காக
விஸ்தரேண நிருபிப்பதற்காக ஸ்ரீமத் தத்வ மாந்ருகை என்
தும் ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்ய உபநிஷத இப்படிப்பட்ட

தத்வவிவேகத்தையும் அந்த விவேகத்தினால் அபேகைப் பிறந்த பொழுது மோக்ஷோபாய அப்பவஸாயத்தையும் உண்டாக்கிள் ஆசாரியர்களின் திருவடிகளே இந்த லோகத்திலும், நித்யயிபூதி யிலும், அதாவது உபாயோபேய தஸாணிரண்டினும் உத்தேஸ் யங்கள் என்கிற அர்த்தத்தையத் தாம் ஸதாசார்பேபதேஸத்தா லே பெற்றதாகவருளிச் செய்கிறார் — 'தத்துவங்களெல்லாம்' என் றுரம்பித்து. இதனால் இப்படிப்பட்ட தத்வஞ்ஞானத்தை உண்டாக் கிள் ஆசாரியர்களின் பெருமை வெளியிடப்பட்டது. அதின் மு ல ம ா க அவர்களினால் உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வஞ்ஞான த்தின் பெருமையும் அர்த்தாந்வித்தம் என்று திருவுள்ளம். தார முதலோதுவித்தார் — 'தா ர ம்' என்பது ப்ரணவம். முதல் - முதலாக, ஒதுவித்தார் - திருமந்திரம் முதலிய ரஹஸ்ய த்ரயங்களை உபதேஸித்த ஆசாரியர்கள், தாம் - தாங்களே, தக வால் - க்ருபையினால், தத்துவங்களெல்லாம் பராவரதத்வங் கள் எல்லாவற்றையும், அறிவித்து - தெரிவித்து, முத்திவழிந் தார் - யோக்ஷமார்க்கங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளை உபதேஸித் தவர்களின், மொய் - மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற, அதாவது சேர்ந்துகொண்டிருக்கிற, கழலே - திருவடிகளே, அத்திவத்தில் - அந்தத்திவம் என்று சொல்லப்படுகிற பரமபதத்தில், ஆரமுதம் - பூர்ணமான அம்ருதம், அதாவது போக்யமென்றபடி, இருநிலத் தில்—இரு-விஸ்தாரமுள்ள, நிலத்தில் - பூமியில், ஆறும் - உபாய முமாகும், என்றிறைத்தார் - என்று உபதேஸித்தார்கள். இதில் 'தத்துவங்களெல்லாம்' என்பதினால் பரோபகைப் பன்றிக்கே க்ருதஸ்ஸோபதேஸத்தையும் செய்தவர்கள் என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. 'தகவால்' என்பதிற்கு க்ரபதிலாப பூஜாதிகளாகிற ப்ரயோஜனூந்தரங்களில் ஆகையிஸ்ஸாமல் 'கூடயா நிஸ்யுகொ வடிசை' என்றும், 'காக்கும் காபிகன்போல்' என்றும் சொல்லுகிற படியே க்ருபையினால் மாத்திரம் உபதேஸித்தார்கள் என்றர்த் தம். 'அறிவித்து' என்பது 'உரைத்தார்' என்பதோடு அன்வயிக்க வுமாம். அப்பொழுது இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களாகிற பராவரதத் வங்களின் ஸ்வரூபாதிகளை உபதேஸம் செய்த ஆசாரியர்களே மேல்சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தையும் உபதேஸம் செய்தார்கள் என்று தர்ப்பாயம். 'தத்துவங்களெல்லாம்' என்பதற்கு அவர்கள்

ஸாஹ்யாவயெபூரவபேஸத்தாலே ஸாஸீரக்தேலுசுணாஹி
களைக்கொண்டு ஸாஸீரக்தேலுசுணாஹி களைக்கொண்டு ஸாஸீரக்தேலுசுணாஹி

உபதேஸித்த அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணாநுஸாரிகளாகையினால்
இதையும் அப்படியே இருக்கவேண்டும் என்று தாத்பர்யம்.
'முத்திவழித்தார்' என்பதினால் 'ஸாக்ஷாதானுபேக்ஷாபாயாஹி'
என்கிற ப்ரமாணம் ஸூசிபிக்கப்பட்டது. 'ஆரமுதம்' என்ப
தினால் அனுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு உத்தேஸ்ய மென்றபடி.
'தாரமுத லோதுவித்தார்' என்பதினால் நேரில் உபதே
ஸம் செய்த ஆசார்யர்கள் விவக்ஷிதர்களாகில் 'உரைத்
தார்' என்பதற்கு உபதேஸம் செய்தார்கள் என்றர்த்
தம். அன்றிக்கே 'தாரமுதலோதுவித்தார்' என்பதினால் பரம்
பரையாக உபதேஸம் செய்த ஆசார்யர்கள் விவக்ஷிதர்களாகில்
ஆளவந்தாரை ப்ராதாந்யேந குறித்து 'உரைத்தார்' என்பதற்கு,
'சுதுவாசுதுவாவி நித்யம் பதீபயாணா ஸாணம் சீதீபம்' என்
பது தாத்பர்யமாகவுமாம். ஆக இத்தால் 'இங்குமங்கும் திருமா
லன்றியின்மை கண்டு' என்றழுவார் உபாயோபேயதசைகளில்
ஸ்ரீய:பதியின் திருவடிகளே உத்தேஸ்ய மென்றருளிச்செய்தாப்
போல ஆசார்யர்களின் திருவடியே உபாயோபேய தசைகளில்
உபஜீவ்யமென்று நம்மாசார்யர்கள் உபதேஸித்துப் போந்தார்கள்
என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இனி ஸ்ரீமத் தத்வபதயி என்னும் ரஹஸ்யத்தில் ஸங்க்ர
ஹேணவருளிச்செய்த ப்ராவரதத்வ விபாகத்தைப்பரக்க அரு
ளிச்செய்திருார்—'ஸாஹ்யாவயெபூரவபேஸத்தாலே' என்றாம்
பித்து. 'ஸாஸீரக'மாவது வேதாந்த ஸாஸ்திரம். 'சுதுவாசுதுவாவி
மாவது திருவஷ்டாக்ஷரம். 'ஸ்ரீ' என்பதினால் த்வாதார
க்ஷரம் முதலிய வ்யாபக மந்திரங்களும், த்வயம் முதலிய ரஹஸ்ய
மந்திரங்களும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. இப்படி ஸாஸ்திரங்
களைக்கொண்டு தத்வங்களை யறியும்பொழுதும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய
வித்தான ஆசார்யோபதேஸம் அவஸ்யாபேக்ஷிதமென்பது
'ஸாஹ்யாவயெபூரவபேஸத்தாலே' என்பதினால் அருளிச்செய்
யப்பட்டது. இத்தால் ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி என்னும்
ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸத்ஸம்ப்ரதாய வித்தான

ன்றும், சுவீரமென்றும் இருவகையாயிருக்கும். உராதசுவ
மாவது நினைந்தவேல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் வவ -

ஆசார்யன் பக்கல் ஸ்ரீமத் தத்வபதவி என்னும் ரஹஸ்யத்தில்
அருளிச்செய்த பராவர தத்வங்களின் பேதங்களை உபதிஷ்ட வாக்
யங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீமத் தத்வநவரீதம் என்னும் ரஹஸ்யத்தில்
அருளிச்செய்தபடியே நிரூபிக்கும்பொழுது அவஸ்யம் ஜ்ஞாத
வ்யமான விசேஷங்களை விவரமாக இந்த ஸ்ரீமத் தத்வமந்த்ருகை
என்னும் ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்கிறார் என்கிற ஸங்கதி ஸூசிப்
பிக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியகாரணமான
ஸத்ஸம்ப்ரதாய வித்தியை ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தியில் நிரூ
பித்தருளினார். பிறகு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமான பராவர தத்
வங்களில் பரதத்வம், அவரதத்வம், என்கிற வ்யவஹாரங்களின்
காரணத்தை அவைகளின் வ்யத்யாஸத்தை நிரூபித்துச் சுருங்க
ஸ்ரீமத் தத்வபதவியில் அருளிச்செய்தார். ஸ்ருதியில் இப்படிப்
பட்ட வ்யத்யாஸங்கள் காணப்படவில்லையே? அதில் சொல்லப்
படுகிற போக்தா, ப்ரேரிதா, போக்யம், என்கிற பதங்கள் எல்லா
வற்றிற்கும் பொதுவாக அல்லவோ இருக்கின்றன? என்று ஆகிஷ்
பித்துக்கொண்டு அதின் தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீமத் தத்வநவரீதத்
தில் நிரூபித்தருளினார். இந்த ஸ்ரீமத் தத்வமந்த்ருகையில் அந்
தப் பராவர தத்வங்களின் உட்பிரிவுகளையும் அதன் ப்ரமாணங்
களையும் விஸதமாக நிரூபித்தருளுகிறார் என்கிற ஸங்கதி ஸூசிப்
பிக்கப்படுகிறதாகவுமாம். இப்படி ப்ரபலமுகங்களால் ஸங்க்ரஹஸ்தா
க்ரமேண நிரூபிப்பதற்கும் தத்வங்கள் ஒன்றென்றும், இரண்டென்
றும், முன்றென்றும் நிரூபிப்பதற்கும், அவ்வோஜ்ஞாந ஜஷ்டான
ப்ரதிஷ்டாப்திகள் ப்ரயோஜனங்கள் என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய
ஸாதத்தில் தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்
கிறது. இப்படி ஸாமான்யமாக பரதத்வமவரதத்வ மென்று பிரித்
தருளிச்செய்து அதில் பரதத்வத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—
'உராதசுவமாவது' என்றாய்பித்து 'ஸாலாஸ்யமாயிருக்கும்'
என்னுமளவாக. இதில் தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம்
ஸம்ப்ரதாயவித்தங்கள் என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சில இடங்களில்
ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளைப் பெரும்பாலும் ஸ்வவாக்யச்
சாயையாலும், சில இடங்களில் ப்ரமாணமாகவும் உதாஹரித்தரு
ளுகிறார்—'நினைந்த' என்றாய்பித்து. நினைந்த - நினைக்கப்பட்ட,

வவஸுக்களிலும் உடல்மிசைபு ஸ்ரீரோனக்காந்து, 1 'நந்தாவிளக்கே யளத்தற்கரியாய்' என்றும், 2 'உணர்முழுநலம்' மென்றும், 3 'அளப்பரி

அதாவது ஸ்ருஷ்டி பண்ணும்பொழுது கருணையுடன் கடினவ னாய் இவைகளை இந்த ஸ்வரூபமான வஸ்துக்களாய் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட, எல்லாப்பொருள்களுக்கும்- எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், வித்தாய் - விரையாய், அதாவது உபா தான காரணமாய், உடல்மிசை - ஸரீரத்திற்குள், உயிர் - ஜீவாத் மா, என் - என்று சொல்லும்படி, கரந்து - மறைந்து, அதாவது அந்தந்த வஸ்துக்களுள் தான் அந்தர்யாமியாய் நின்றபேரிலும் அவைகளினால் அறியப்படாமல் நின்று. இப்படி எல்லா வஸ்துக் களிலும் உள்ளே வளிப்பதினால் இவைகளில் இருக்கும் தோ ஷங்களின் ஸம்பந்தமும் இவைகளோடு சேர்ந்திருப்பதினால் அவைகளுக்கு உண்டாகும் ஸுகதுக்கம் முதலியவை வ களும் அவனுக்கு உண்டாகாதோ? என்கிற ஸங்கைக்கு ஸமா தானமாக ஸத்யத்வாதி ஸ்வரூபநிருபக தர்மங்களை நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி அதற்கு ப்ரமாணமாக ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உதாஹரித்தருளுகிறார்—'நந்தாவிளக்கே' என் றிவை முதலியவைகளினால். நந்தா - நயிக்காத, விளக்கே - தீப மே, அளத்தற்கு - அளப்பதற்கு, அரியாய் - அஸக்யமானவனே. இதில் 'நந்தா' என்பதினால் நாயம் முதலிய விகாரங்கள் தடுக் கப்படுகிறபடியினால் ஸத்யத்வமும், 'விளக்கே' என்பதினால் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் ஜ்ஞானத்வ மும், 'அளத்தற்கரியாய்' என்பதினால் த்ரிவித பரிச்சேத ரஹிதத்வமாகிற அந்தத்வமும் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். 'உணர்முழுநலம்' என்கிற இதில் 'முழு' என்னும் பதம் 'உணர்', 'நலம்', என்கிற இரண்டு பதங்களிலும் காகாக்ஷிர்யாபத்தினால் அந்வயிக்கிறது. முழு-முழுமையும், உணர்- ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், முழு - முழுமையும், நலம்-ஆரந்த ஸ்வரூபம், இதிலால் ஜ்ஞானாரந்த ஸ்வரூபத்வமும், அதில் விருத்தமான அம் ஸம் இல்லாமையும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அளப்பரிய -

1 பெரிய திருமொழி-3-8-1.

2 திருவாய்மொழி-1-1-2.

3 திருநெடுந்தாண்டகம்-14.

யவாரமுதை'என்றும், 1 'அமலன்'என்றும் சொல்லுகிறபடிபேசுதது
ஐஹிகமாய் மூணங்களுக்கும் ஸ்திரியயாவஹமாய் திருவுக்
குந் திருவாம்படி நிரவாயிகஜஹமான வுராவத்தை

அளப்பதற்கு அஸத்யமான, ஆர் - பூர்ணமான, அம்ருதத்
தை. இத்தால் ஸத்யத்வாதி ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களினால்
அனுபவிக்க அனுபவிக்க த்ருப்தி வராதபடி இருக்கிற போத்யத்
வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அமலன்-மலங்கள் இல்லாதவன்,
அதாவது பகவத்ஸ்வரூபமும் தோஷங்களும் ஒரிடத்தில் சேர்
ந்து இருக்க முடியாது. எப்படி விருத்தமான ஸ்வபாவ
முடைய இருட்டும், வெளிச்சமும், ஒரே இடத்தில் இருக்க
முடியாதோ அதைப்போல. இத்தால் ஹேயப்ரத்யநீகன் என்
றதாயிற்று. ஹேயங்களோடு சேர்ந்து ஒரிடத்தில் நிற்காத
ஸ்வரூபம் தன்னிடத்தில் ஹேயங்களைப் பெற்றுக்கா
தென்பது கைமுஜிகந்யாய ஸித்தம் என்று திருவுள்ளம்.
'ஐஹிகமாய்' என்பதற்கு அனுபவிக்க அனுபவிக்க மிக
வும் போத்யமாய் இருக்கிற என்றர்த்தம். 'மூணங்களுக்
கும் ஸ்திரியயாவஹமாய்' என்பதற்கு லோகத்தில் குணங்
களினால் வஸ்துக்களுக்குப் பெருமை உண்டாகிறது. இங்கு
அப்படிக்கல்லாமல் ஸாதாரணத் தாமரைப் புஷ்பத்தின் வாஸனை
யைவிட அந்த வாஸனையே ஸ்வர்ணத் தாமரைப் புஷ்பத்தில்
இருந்ததேயானால் அதற்கு ஆஸ்ரய கௌரவத்தினால் பெருமை
உண்டாவதைப்போல் இந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை
யாஸ்ரயித்திருப்பதினால் குணங்களுக்குப் பெருமை உண்டா
கிறது என்று திருவுள்ளம். மூணாஃ ஸத்ய ப்ரஹ்மயஃ',
என்றிவை முதலியது இங்கு அதுஸந்தேயம். திருவுக்
கும் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மங்களத்தைக் கொடுக்கிற
லக்ஷ்மிக்கும், திருவாம்படி - மங்களத்தைக் கொடுக்கும்படி,
'க்ரீஃஸ்ரீஃ' என்பதற்கு அதுஸந்தேயம். நிரவாயிக
ஜஹமான-ஒரு காரணத்தினாலு முண்டாகாமல் ஸ்வபாவத்தி
னாலேயே மங்களமான. இப்படி ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களாகிய
ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாதத்வம், ஆனந்தத்வம், அநந்தத்வம், அமலத்வம்

யுடையனும் 1 'உயர்வற வுயர்நல்' முடையவ'னெனவன்' என்னும்படி கூறவாயிகரகிசயா.ததும் முதலான கூறண்கூறாணமணங்களை யுடையனும், சூழி தர் பல பிறப்பும் பிறவாத

என்கிற தர்மங்களை உதாஹரித்து நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான கல்யாண குணங்களை நிரூபிக்கப்போகிறவராய் அதற்குப் ப்ரமாணமாக ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸ்ரீத்தியை உதாஹரித்தருளுகிறார்—'உயர்வற' என்றியை முதலியவைகளினால். உயர்வு - தன்னை யொழிந்த மற்றைய வஸ்துக்களுக்குத் தன்னை விட உத்கர்ஷம், அற - இல்லாதிருக்கும்படி, உயர் - மேன்மேல் உயர்ந்து வருகிற, நலம் - ஆகந்தம் முதலிய கல்யாண குணங்களை, உடையவன் - உடைத்தாயிருக்கிறவன், எவன். இங்கு 'உயர்' என்பதினால் எல்லா வஸ்துக்களையும்விட ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய்த் தான் நிற்பது மாத்திரமன்றிக்கே அதற்கு மேன்மேலே கூணந்தோறும் உயர்த்தி வளர்ந்துகொண்டு வருகிறதென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'நலம்' என்பது ஆகந்தமாகிற ஒரு குணத்தைச் சொல்லி மற்றையக் கல்யாண குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகிறதுமாம். அன்றிக்கே நன்மை என்கிற பொதுவான அர்த்தத்தைச் சொல்லி கல்யாண குணங்கள் எல்லாவற்றையும் விவக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். 'எவன்' என்பது உபநிஷத்து முதலியவைகளில் உண்டாகிய ப்ரஸித்தியைக் காண்பிக்கிறது. கூறவாயிக - தன்னைவிட மேற்பட்ட எல்லை இல்லாததான. கூறியாய - மேன்மையையுடைய. 'கூறண்கூறாண' என்பதற்குக் கணக்கில்லாத என்றர்த்தம். இப்படி அவனுடைய ஹேயப்ரத்யகே கல்யாணகதார ஸ்வரூபங்களை நிரூபித்து இவ்வளவு மேன்மையுடையவனாகில் ஆஸ்ரிதர்கள் அனுசுவதற்கும் கூசவேண்டும்படியாகும் என்று ஸங்கியாமகக்கார இந்தக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்கே உபயோகமானவைகள் என்று அவைகளின் ப்ரயோஜனத்தையருளிச்செய்கிறார்—'சூழி தர்' என்றாரம்பித்து. 'உயர்வற வுயர்நல்' மேன்றாரம்பித்து அடுத்தபடியில் அதின் ப்ரயோஜனத்தை 'மயர்வறமதிரலமருளினன்' என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்திருப்பது. 'சூழி தர்'ராவது தன்னை யடைந்தவர்

படி தானென்னென்ன யோரியுமாய் பிறக்கக் கடவனும், அவர்கள் நாட்டில் பிறந்து படுமவை படாமைக்காகத் தான் பிறந்து

கள். பல பிறப்பும் பிறவாதபடி - அனேக விதமான ஜன்மங்களில் பிறவாதிருப்பதற்காக, என்னென்னயோரியுமாய் - எந்தெந்த விதமான ஜாதிகளாய், பிறக்கக் கடவனும் அவதாரங்களைச் செய்யக்கடவனும். 'ஜந் கரீபு உ ரெஷிஷ்யம் ஸ்வம் பொவெதி கஸுதஃ | க்ருகூ ரெஹம் வுநஜபூந நெதி ரோரெதி வெரஃ ஜபூந' என்கிறபடியே, நானும் பிறந்து என் ஆஸ்ரிதர்களும் பிறக்கக்கடவர்களோ. ஒருருக்கு ஈரி னை உண்டோ. ஆகையினால் என்னுடைய பிறப்பை யனுஸந்திக்க உன்னுடைய பிறப்புத்தீரும் என்றருளிச் செய்தானிறே கிதாசார்பன். இவர் தாமே 'பிறவாமை தந்திடதானே பிறக்கும் பெருமைகளும்' என்று கிதார்த்த ஸங்கரஹப்பாட்டிலருளிச் செய்திருக்கிறார். அவர்கள் - அந்த ஆஸ்ரிதர்கள், நாட்டில் பிறந்து-இந்தப் பூமியில் பிறந்து, படுமவை படாமைக்காக - அவரவர் செய்த கர்மங்களின் பலங்களாக வரக்கூடிய ஸுக துக்கங்களை யனுபவிப்பாமைக்காக, (படுதல் - ஸுக துக்காணுபவம்செய்தல்). தான் பிறந்து - 'ஐஜோஷி' என்றும், 'பிறப்பிவி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்மக்ருத ஜன்மங்களில்லாத தான் 'சூதாரிபபா' என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவதரித்து. இங்கு 'தான் பிறந்து' என்பதினால் ஆஸ்ரிதர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னுடைய ஸங்கல்பாதிகளைக் கொண்டாவது வேறொருவரைக் கொண்டாவது ஆஸ்ரித ரக்ஷணாதிகளைச் செய்யாமல் தானே தன்னுடைய நித்யவிபூதியைவிட்டு இந்தப் பூலோகத்தில் அவதரிக்கும்படியான ஸௌலப்யாதி குணம் விவக்ஷிதம். 'மமுங்காத வைதுதியச் சக்கரநல்வலத்தேயாய் தொழுங்காதல் களிர்னிப்பான் புன்னொர்ந்து தோன்றினையே-மமுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன்கடர்ச் சோதிமலையாதே' என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்தேயம். அன்றிக்கே தன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே பிறந்து என்றர்த்தமாகவுமாம். இத்தால் ஆஸ்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணம் தனக்குப் புருஷார்த்தமென்பது அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஹேய குணங்கள் நிறைந்த ஸம்ஸாரத்தில் கர்ம பாவஸனாய், ஆகையினால் தன்

படாதன படக்கடவனாய், தான் சொல்லிற்றுச் செய்யும் ஷெவ
புருசுரூபிகளுக்குத் தானும் சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவனாய்,

னால் விலக்கிக்கொள்ள முடியாமல் ஜீவாத்மா பிறக்கிறான். இவனோ அப்படிக்கு ஜன்ம வேறுதல்களொன்று மில்லாமற் போனபோதிலும் தன்னுடைய இச்சையினாலே தன்னுடைய புருஷார்த்தமாக எண்ணிப் பிறக்கிறான் என்பது திருவுள்ளம். படாதன படக்கடவனாய் - அப்படி கர்ம பாவசர்களாய் மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் பிறந்தவர்கள்கூட அனுபவிக்காததான ஸுகதுக் காதுபவங்களை அனுபவிக்கக்கடவனாய், அதாவது தர்மபுத்ராதி கள், நளன், முதலானோர் வனவாஸம் போனபொழுதும் அனுப விக்காததான பார்வையை ஒரு ராக்ஷஸன் கையில் பறிகொடுப் பது, குரங்கின் காலில் விழுவது, ஸமுத்திரத்தை அணைத்து வது, மாரிலம்பேற்றிக் கொள்ளுவது, முதலிய கஷ்டங்களைப் படக்கடவனாய் என்றர்த்தம். 'கடவனாய்' என்பதற்கு இப் படித்தானவைகளை யனுபவிக்க வேண்டுமென்றே ஸங்கல்பித் துக்கொண்டு வந்து பிறந்தவனாய் என்றர்த்தம். ஜீவர்களோ கர்மபாவஸர்களாகையினாலே 'ஹிஸுருகிவருகி' இத்யாதிகளிற் படியே ப்ராப்தமாகிய ஸுகதுக்கங்களைப் படுகிறார்கள். அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக வந்த ஸர்வேஸ்வரன் அவர்களும் படக்கடாத துக்கங்களைப் பட்டான் என்கிற ஸௌலப்யாதி ஸயம் வ்யஞ்ஜிதம். 'நாட்டிற் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க் காய்' என்பதில்கனுஸந்தேயம். தான் சொல்லிற்றுச் செய்யும் ஷெவபுருசுரூபிகளுக்கு - தன்னாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட வராஹ சாமஸ்ஸோகம், அபயப்ரதான கட்டம், ஸ்ரீ கீதை, முத லிய இடங்களில் தன்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸரணுகதியைச் செய்கிற தேவ ப்ரக்ருதிகளையுடையவர்களுக்கு. அதாவது 'விஷ்ணுவகிவருஷா ஷெவஃ' என்கிற பகவதாஜ்ஞா பாதந்திரர்க ளான் ஸாத்விகர்களுக்கு. தானும் சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவனாய், அப்படிப்பட்டவர்கள் சொல்லிய கார்யத்தைத்தான் செய்ய ப்ராப் தனாய், அதாவது அவதாரம் செய்யும் பொழுதே அவர்கள் சொல் லும் கார்யத்தைச் செய்பவேண்டும் என்கிற ஸங்கல்பத்துடனே அவதரித்தவனாய், அவர்களுடைய இஷ்ட ப்ரகாரம் அவர்கள் குறித்த காலத்தில் அவர்கள் அனுபந்திப்யந்தமாய்ப் பலம் கொ டுக்கும்படியாயும், மற்றுமவர்களுடைய அபிமத கார்யங்களைச்

வஸவபுணம் பண்ணினாருக்குத்தானும் சூதூதீய வஸவபுணம் பண்ணக்கடவனான ஸ்ரீ யசுவதி வாசுவஷோதஸை இவன் 1 'பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் லிண்ணுலகு அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோ

னினாருக்கு' என்பதற்கு ஆத்மாகிணுடையவும், ஆத்மீயங்களாகிய வஸவபுணம் பண்ணுப பரபல ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களுக்கு என்பதற்கும். 'சூதூதீயவாசுவஸவபுணம் பண்ணக்கடவனான' என்பதற்குத் தன்னையும், தன்னைச்சேர்ந்ததான உபயவிபூதிகளையும் அனுபாவப்பனாகக் கொடுக்கக் கடவனாகியவன் என்றும் பொருள்படும். அன்றிக்கே ஆத்மீயமான சேதனர்களான ஸ்ரீயசுவதியை யாதிகளைப் பரஸமர்ப்பணம் பண்ணின ஆசார்யர்களுக்கு 'வஸவபுணம் பண்ணுதொடு', 'பொன்னுலகரவீரோ புவனிமுழுதானரோ', இத்யாதிகளிற்படியே ஆத்மாத்மீயங்களை அவர்களின் மரக்கிவைக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீய:பதி புருஷோத்தமனுக்கு ஸத்ருஸமானவர்களுமில்லை, மேற்பட்டவர்களுமில்லை என்பதற்கு ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளைப் பரமாணமாகக்காட்டி யருளுகிறார்--'இவன்' என்றாய்வித்து. கீழ் ஸ்ரீய:பதி என்றருளிச் செய்ததினால் தேவதாரந்தர வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. உத்தீர்ண ஸாம்ய பக்ஷங்களை நிராகரிப்பதற்காக 'இவனி'த்யாதி வாக்யமருளிச்செய்யப்படுகிறது. பொங்கு - வருத்தியடையா நிற்கிற, ஓதம் - ஸமுத்திரத்தினால், சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, புவனியும் - பூமியும், லிண்ணுலகும் - நித்ய விபூதியும், 'புவனியும்' என்பது லீலா விபூதியைக் குறிக்கிறது, அங்கு - இந்த உபய விபூதிகளிலும், ஆதம்-எந்த வஸ்துவும், சோராமே - தன்னுடைய ஆளுகைக்குள்ளடக்காதே விட்டுப்போகாமல், ஆள்கின்ற - ஆளா நிற்கிற, எம்பெருமான் - என்னுடைய ஸ்வாமி, செங்கோலுடைய - இந்த உபய விபூதியையும் ஆளுவதற்கு அடையாளமான செங்கோலுடைய, திருவரங்கச் செல்வனார் ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கிறவராய் ஸர்வவஸ்துவங்களும் நிறைந்தவர், இத்தால் தன்னை யொழிந்த ஸர்வவஸ்துக்களையும் தான் நியமிக்கிறவன் என்றேற்பட்டபடியினால் இவனை

வடைய திருவரங்கச்செல்வனார்' என்கிறபடியே உலயவிலுதி
கிவபூஹகனாய் 1 'தன்னொப்பாரில்லப்பன்' என்றும், 2 'இன்னி
லனென்னுபிர் மிதுநரையிலனே' என்றும், 3 'ஒத்தார் மிக்காரை
யிலையாய மாமாயா' என்றும் சொல்லுகிறபடியே வலையிகுடரி
சொன்னிருக்கும்(3). கூறாகுதமாய் வடையவநிஷகூகி

யொழிந்த எந்த வஸ்துவும் இவனுக்கு ஸமமும் மேற்பட்டது
மில்லை என்பது மேற்பட்டது. இதையே ஸ்பஷ்டமாக திரு
பிக்கும் ப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார்— 'தன்னொப்பார்'
என்றாம்பித்து. தன்னொப்பார் - தனக்கு ஸத்ருஸமானவர்கள்,
இல்லப்பன் இல்லாதவனாகிய அப்பன். இன்ன - ஸத்ருஸன்,
இலன் - இல்லாதவன். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன், என்னு
யிர் - என், நன், உயிர், என்று பதச்சேதம்— என்னுடைய
தாகிய நல்ல அந்தராத்மா, மிதுநரை - மேற்பட்டவர்களை, இலன்-
உடையவனல்லன். ஒத்தார்-ஸத்ருஸமானவர்களையும், மிக்காரை-
மேற்பட்டவர்களையும், இலையாய-உடைத்தாகாதவனாகிய, மாமாயா-
பெரிய ஆஸ்சர்யபூதனே. இப்படி பாதத்வமாகிய ஸ்ரிய:
பதியின் ஸ்வரூபம், குணம், விபூதிகள் திருபிக்கப்பட்டன.
அதில் 'சுஸ்ரீதர் பலபிறப்பும் பிறவாதபடி தானென்னென்ன
யோரியுமாய்ப் பிறக்கக்கடவனாய்' என்று அவதாரங்கள் ப்ரஸ்
தாவிக்கப்பட்டன. அதில் ப்ரக்ருதமான ஸரீரத்தின் ஸ்வபா
வங்களை ப்ரமிப்பதினாலுண்டாகிய ஸங்கைகளுக்குப் பரிஹார
மாக அவதாரனிக்ரஹங்களின் னைலகூண்டத்தை யருளிச்
செய்கிறார்— 'கூறாகுதமாய்' என்றாம்பித்து. 'கூறாகுத
மாய்' என்பதற்கு ப்ரக்ருதியின் பரிணாமல்லாததாய் என்றர்
த்தம். இத்தால் பூர்வோக்த ஸங்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன.
இந்த லோகத்தினிருக்கும் ஸரீரங்கள் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்க
ளாகையினாலே ப்ரக்ருதி ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று
குணங்களையு முடையதானகூடுதல் ரஜோகுணமும், தமோகுண
மும் வ்ருத்தியடையும்பொழுது அதின் கார்யங்களான அஜ்ஞானம்,
முதலியவைகளை அடைகின்றன: ஸ்ரிய:பதியின் அவதாரனிக்ர

1 திருவாய்மொழி-6-3-9.

2 திருவாய்மொழி-1-1-2.

3 திருவாய்மொழி-2-3-2.

வாழ்நாளிலும் வணிகசிறமாய் கட்டிவிட
நலவிலித் தகராறு யமான ஐயுறவு இவ் புகாரை
ஷத்தாலே விசரிக்கொண்டு வருவது உண்மை
புகாராகியிருக்கும் (4). வருவது மிகவும் வளம்

ஹக்கன் அப்படிக்கில்லாமல் விஷணுமான் ஸத்வகுணமொன்
றுக்கே ஆஸ்ரயமாகையினால் அதில் துக்காதிகள் வர ப்ரஸங்க
மில்லை என்கிற ஸமாதானம் இந்தப் பதத்தினால் விவக்ஷிதம்.
ஸூத்தஸத்வமயமாயிருந்தால் ப்ருதிகீ முதலிய விபாகங்களும்
அவைகளை ஆஸ்ரயித்திருக்கும்படியான ஸப்தாதி குணங்களின்
வ்யவஸ்தைகளும் இருப்பதற்கு நியாமகமென்ன? என்கிற ஸங்
கைக்குப் பரிஹாசமருவிச்செய்கிறார்— 'வண்ணாவதிஷ்டா'
என்றாம்பித்து. 'வண்ணாதி'யாவது ப்ருதிகீயாதி பஞ்சபூதங்
கள். அதாவது அவ்விடத்திலும் ஸூத்தஸத்வமயமான பஞ்ச
பூதங்கள் உண்டு. அவைகளை பஞ்சஸக்திகளென்று சொல்லு
கிறது என்று தாத்பர்யம். அப்படிப்பட்ட பஞ்சஸக்திகள்
பஞ்சேசுபதிஷ்ட மந்திரங்களினால் சொல்லப்படுகின்றன என்பது
இந்த வாக்பத்தின் தாத்பர்யம். அந்த அப்ராக்ருத திவ்யமங்
கள் விக்ரஹம் ஸர்வதத்வாஸ்ரய மென்றருளிச் செய்கிறார்—
'சுஷ்ருவ'விஷணு' என்றாம்பித்து. 'புருடன் மணி வரமாக'
என்கிற பாட்டு இதின் விஸ்தாசம். இப்படி அஸ்த்ரங்களாயும்
பூஷணங்களாயுமிருக்கிற ப்ராக்ருததத்வங்களுக்கு ஆதாரம் அந்த
அப்ராக்ருதரூபம் என்று 'சுஷ்ருவ'விஷணு' என்கிற
வாக்பத்தின் தாத்பர்யம். 'பிஷ்ணுஜ்ஜிஹ்வி' என்று
இடத்தில் 'பிஷ்ணு'மாயிருக்கையாவது விசித்ரமான அமைப்பை
யுடையதாயிருக்கை. 'ஜ்ஜிஹ்'மாயிருக்கையாவது தன்னை த்யானம்
செய்தவர்களின் பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய தாயிருக்கை. இப்
படிப்பட்ட விக்ரஹ விஸேஷத்தோடு கூடினவனாய் ஐந்துவித
மான அவதாரங்களை யுடையவன் என்று வாக்பஸேஷத்திற்குத்
தாத்பர்யம். 'வரவ'விஷ்ணு' என்கிற இடத்தில் 'சூழி'
ஸப்தத்தினால் விபவம், ஹார்த்தம் அல்லது அந்தரீகாமி, அர்
ச்சை என்பவை சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. கீழ்ச்சொல்லிய
பரம் முத்தலிய ஐந்துவித ரூபங்களையும் நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்
பற்றி முதலில் பரரூபத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—'வரவ'விஷ்
ணுவது' என்றாம்பித்து. 'கீத்யுமாய்' என்பதற்கு மந்தைய

நாலவமாய் ிதூருக்கும் ுதூருக்கும் வெலவூமாய் 1 'குழ
மித்தேவர் குழாங்கள் கை தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே'

அவதாரவிக்காணங்கள் பேரலே 'லொமவாதி பொமெ யுமெ' என்
கிறபடியே சிலகால விசேஷங்களில் தேவன் சிலகால விசே
ஷங்களில் மறைவதன்றிக்கே எப்பொழுதும் பாகாசிப்பதாய்
என்றர்த்தம். 'வாகாசிநாலவமாய்' என்பதற்குக் குறை தல்
வளர்தல் முதலிய விகாரங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் ஒரே ஸ்வ
பாவத்தை யுடையதாய் என்றர்த்தம். 'ஸவிகாராய ஸூகாய
ிதூரப வாரோதகெ லொமெகாசிவாருவாய்' என்பதிக்ற
ஸந்தேயம். 'ிதூருக்கும் ுதூருக்கும் வெலவூமாய்' என்ப
தற்கு இது தேஸவிசேஷத்தில் சென்றவர்களுக்கே அனுபாவ்ய
மாகையினால் அப்படிப்பட்ட தேஸவிசேஷத்தினிருக்கும் நித்ய
ஸூரிகளினாலும் முக்தர்களினாலும் ஸேவிக்கப்படுவதான என்
றர்த்தம். அந்த ரூபத்தின் விலகாபண்பத்திற்கும் கீழ்குனிச்
செய்த நித்ய முக்தாநுபாவ்பதைக்கும் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தி
கையுமும் ப்ரமாணமாக நிருபித்தருளுகிறார்—'குழமி' என்
றாம்பித்து. தேவர் - நித்ய முக்தர்களின், குழாங்கள் - ஸமு
ஹங்கள், குழமி - கும்பல் கும்பலாய்ச் சேர்க்து, கைதொழ -
அஞ்ஞலிபண்ண. அதாவது ஸமுத்திரம் முதலிய அகாதமான
இடங்களில் இறங்குபவர்கள் ஸஹாபத்தைக் கொண்டே இறங்கு
வதைப்போல லாவண்ப ஸாகாமாகிய பகவானுடைய வடிவழகு
முதலியவைகளை யனுபவிக்க இழியுமவர்கள் கும்பல் கும்பலாய்ச்
சேர்க்தே அனுபவிக்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம். 'பாலாழி
நீகிடக்கும் பண்பையான் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சிழியும்
கண்ணழலும்' என்றிறபடியே கேழ்க்கிற பொழுதே கண்ண
தும்படியானவர்கள் கெ ரில் அனுபவித்தார்களேயானால் பரிதி
லாவார் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை பாகையினால் துணை
தேட்டமாதக் குறையில்லை. ஆகையினாலேயே 'பொமெவக்ஷாரி
ஹம் யூகாய்' என்றது நாரதரும். அந்த அனுபவத்தின்
ப்ரீதி உள்ளடங்காமல் இது நித்யமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று
இதினுடைய ஸம்ருத்தியை அவனிடத்திலேயே ஆஸானிக்க

என்றும், 1 'ஆதியஞ்சோதியரு'வேன்றுஞ் சோல்லகிறபடியே வா
னுயிரின்பம் மன்னு லீற்றிருந்த ராலிவடி(5). வடு'உறங்களாவன
ஐவ்வுராலிவமடியாக 'வ'உவ'உவ'உவ'உத்திற்கு உதுரொது
ரம் காய'மமாகக்கொண்டு பிறந்து 2 'முன்னை வண்ணம்

வேண்டியதற்காக கைதொழுவது நிற்பபடி சொல்லப்பட்டது.
அன்றில்கே ஸர்வஸோஷிகைக் கண்டவுடன் வாஸஸ்யினாலும்,
உசிதவ்ருத்தியாகையினாலும், கைதொழுவது சொல்லப்பட்ட
தாகவும். இப்படியன்றி வேறொரு ப்ரபோஜனத்தை யபே
ஷித்துக் கைதொழுவதல்ல. சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே - தேஜஸ்
வின் ப்ரவாஹத்தினுடைய மத்தியில், 'எழுவதே'குரு' என்று
மேல்பதம். ப்ரகாசிக்கும்படியான ரூபம் என்றத்தம். ஆதி-உலகங்
களுக்குக் காரணமாயும், அம் - அழகியதாய் மிருக்கிற, சோதி -
ஜ்யோதிர் மயமான, உரு - ரூபம். வான்-பாமபதத்தில், உயர்-மிக
வும் உயர்ந்ததாயி, இன்பம் - ஸாகம், மன்னு-ஸ்திரமாக இரு
ந்து, அதாவது நித்யமாக ஆகத்தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு,
லீற்றிருந்த - தன்னுடைய மேன்மை தோன்றும்படி இருந்தரு
ளிய. இப்படிப் பரரூபத்தை நிரூபித்து வ்யூஹங்களை நிரூபித்
தருளுகிறார்—'வடு'உறங்களாவன' என்றாம்பித்து. ஐவ்
வுராலிவமடியாக - கீழே சொல்லப்பட்ட பரரூபத்தைக் கார
ணமாக உடைத்தாப், வ'உவ'உவ'உவ'உத்திற்கு உதுரொதுரம்
காய'மமாகக் கொண்டு - வாகு'தேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்கா
நிருத்தர்களில் வாகு'தேவனிடத்தில் ஸங்கர்ஷணனும், ஸங்கர்
ஷணனிடமிருந்து ப்ரத்யும்கனும், ப்ரத்யும்கனிடத்திலிருந்து
அநிருத்தனுமாக உண்டாகி, அதாவது முன் உண்டாகிய ரூபம்
பின் உண்டாகிற ரூபத்தை உண்டாக்குகிறது, அதாவது பின்னால்
உண்டாகிற ரூபம் முன்னால் உண்டாகிய ரூபத்திலிருந்து உதி
பத்தியாகிறது என்று தாத்பர்யம், பிறந்து - இந்த காரணமித
மாகப்பிறந்து. இனி இந்த வ்யூஹரூபங்களில் யுகங்கள், தோதம்
வர்ணங்கள் மாறி வருகிறதென்று தாமருளிச் செய்யப்போகிற
அர்த்தத்திற்கு ப்ரணமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸு'குத்திகளை உதாஹரி
த்தருளுகிறார்—'முன்னை வண்ணம்' என்றாம்பித்து. 'முன்னை

1 திருவாய்மொழி-8-5-8.

2 பெரிய திருமொழி-4-9-3.

மாலின் வண்ணம்', 1 'மாலினீர்மை செம்பொனீர்மை' ஐதூரகி
களிப்பூழியை ஆதரேசுதாதிபுமங்கேள் தோனம் மாறிமாறி

வண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலை நின்ற பின்னை வண்
ணம் கொண்டல் வண்ணம் வண்ணமென்னுங்கால் பொன்னின்
வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி இன்னவண்ண
மென்று காட்டி இந்தரூரீரே' என்று பூர்ணபாட்டு. வண்ணம்-
உம்முடைய வர்ணக்கலை, என்னுங்கால் - ஸாஸ்திரக்கலைக்
கொண்டு போஷிக்குமிடத்து முன்னை வண்ணம் - முதலில் உண்
டாபிய நிறம், அதாவது கருதயுகத்தில் உண்டாபிய வர்ணம்,
மாலின் வண்ணம்-பாலின்நிறம், பின்னைவண்ணம் - அதற்கடுத்த
தேதாயுகத்தில் உண்டாபிய நிறம், பொன்னின் வண்ணம் -
சுவர்ணத்தில் நிறம், (அதற்கப்புறமுண்டாபிய நிறம்) மணி
யின் வண்ணம் - சிலமணியின் நிறம், முழுதும் நிலைநின்ற (வண்
ணம்)-எப்பொழுதும் ஸ்திரமாயிருக்கிற நிறம், கொண்டல் வண்
ணம்-நீர்கொண்ட மேகத்தின் நிறம், புரையும் திருமேனி - இப்
படி அனேக வர்ணங்களை யடைகிற திருமேனி, இன்னவண்ணம்-
இன்னநிறம், அதற்கு ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டது இன்னநிறம்,
என்று காட்டி-என்பதைக் காட்டியருளவேண்டும். ஸாஸ்திரத்தில்
கேட்டுத்தெளிவதன்றிக்கே தேவரீர் பரத்பஷத்தில் காட்டி என்
கலை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டும். இந்தரூரீரே-ஆஸிதர்கள் நேரில்
கண்டுஜ்ஜீவிப்பதற்காக வன்றோ திருவிந்தரூர் என்னும் கேதத்
திரத்தில் அர்த்தரூபம் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிறது. 'மாலி
னீர்மை' என்றாய்க்குமிது திருமழிசை பாழ்வார் ஸ்ரீவருத்தி.
'மாலினீர்மை செம்பொனீர்மைபாசியின்பசம் புறம்போதுரீர்மை
பொற்புடைத்தடத்து வண்டு கிண்டிலா சீலரீர்மைஎன்றிகைவகிறை
நீதுகாலம் நான்குமாய் மணி லீர்மை வைபகம் மறைத்ததென்ன
ரீர்மைபே' என்று பூர்ணபாட்டு. மாலின் ரீர்மை - பாலின் நிறம்,
செம்பொன்ரீர்மை - சிவந்த பொன்னின் நிறம், பாசியின் - பாசி
யினுடைய, பசம்புறம் போதுரீர்மை - பச்சை நிறமுள்ள ப்
தேயம் போலிருக்கிற நிறம், பொற்புடை - அழகான, தடத்து -
தடாகத்தில், வண்டு - வண்டு, கிண்டு - கிறகுக்கலை விரித்துக்

வரும் நிறங்களை யுடைத்தான ருலவங்கள் (6). அவிரகாச விசேஷத்தாலே ஜீவரகோஹமாகாரஸங்குலங்களான லங்கஷ்டண ப்ரஹ்மஜாதிராச ருலவங்களில் ஜீராச வரூபிகளில் இவ்விரண்டு மூணங்களும் லங்கஹாஸா ஹ்யூபுவதகாசிகளில் இவ்விரண்டு தொழில்களும் உடைத்

தொண்டு, உலாம் - உலாவுகிறதைப்போலிருக்கிற, நீலநீர்மை, நீலமான நிறம், என்று - என்று சொல்லப்படுகிற, இவை நிறைந்த-இந்த ரூபங்கள் காலம் முழுமையும் வ்யாபரித்திருந்த, காலம் நான்குமாய் - நான்கு யுகங்களுடைய இருக்கிற, மாவின் நீர்மை - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌலப்யத்தை, வைபகம் - இந்தப் பூமி, அதாவது அதிலிருக்கும் ஜனங்கள், மறைத்தது - கார்பகா மில்லாமல் பண்ணியது, என்ன நீர்மையே - என்ன ஸ்வபாவமோ? (அவிரகாசவிசேஷத்தாலே ஜீவரகோஹமாகாரஸங்குலங்களான லங்கஷ்டண ப்ரஹ்மஜாதிராச ருலவங்களில்) என்பதற்கு ஸங்கர்ஷணன் ஜீவாத்மாவிற்கு அபிமானி தேவதை யாகையினால் ஸங்கர்ஷணனென்கிற ஜீவன் என்று வ்யவஹரிக்கிறது, அப்படியே ப்ரத்யும்னனை மனதென்றும், அநிருத்தனை அஹங்காரமென்றும் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'ஜீராசவரூபிகளில் இவ்விரண்டு மூணங்களும்' என்பதற்கு ஜ்ஞானபலம், ஐஸ்வர்ய விர்யம், ஸக்திதேஜஸ்ஸு, என்கிற இந்த இரண்டிரண்டு குணங்களும் முறையே ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்த ரூபங்களிலிருக்கின்றன என்றர்த்தம். 'இவ்விரண்டு' என்பதற்கு இந்த இரண்டிரண்டு என்றர்த்தம், அதாவது ஒவ்வொன்று என்பதைப்போல என்று தாத்பர்யம். 'லங்கஹாஸாஹ்யூபுவதகாசிகளில்' உத்யாசிக் கு லோகங்களை ஸம்ஹாரம் செய்வதும் ஸாஸ்திரத்தைப் பரவச்செய்வதும் ஸங்கர்ஷணரூபத்தில் நடக்கிறது. ப்ரத்யும்ன ரூபத்தில் லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதும், தர்மத்தைப் பரவச்செய்வதும், அநிருத்தரூபத்தில் லோகங்களை சகிப்பதும் தத்வஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவதுமாக இவ்விரண்டிரண்டு தொழில்களாகப் பிரித்துப் ப்ரகாசம் செய்கிறான் என்று தாத்பர்யம். மேல்

தாயிருக்கும் (7). வாவூபெவாபிகளான ஊலு வூலுங்களி
லும் ஒவ்வொரு வூலுங்கலிலே மும்முன்றாகப் பிரிந்து 1 'கேச
வன் தம்'ரில் சொல்லுகிற திருநாமங்களை யுடைய ருலுங்கள்
பன்னிரண்டும் வூலுமாணரங்கள்(8). விலவங்களாவன
2 'மீனாயாமையுமாய்' ஐதூாபிகளிற்படியே விலுலிகளோடு
வஜாதிபங்களாய்த் தோன்றும் ருலுங்கள்(9). அவை தன்னி

வ்யூஹார்தரங்களை நிரூபிக்கிறார்—'வாவூபெவ' என்றாரம்
பித்து. இந்த ஊலு வ்யூஹங்களிலும் ஒவ்வொன்றில் மூன்று
ரூபங்களாக உண்டாகிய கேசவாதி பன்னிரண்டு ரூபங்களும்
வ்யூஹார்தரங்கள் என்று தாத்பர்யம். கேசவன் தம்'ரில் சொல்லுகிற
திருநாமங்களை யுடைய' என்பதற்குக் 'கேசவன் தம்' என்கிற திரு
வாய்மொழியில் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருநாமங்களை யுடைய
என்றர்த்தம். மேல் விபவங்களை நிரூபிக்கிறார்—'மீனாயா
மையுமாய்' ஐதூாபிகளிற்படியே' என்றாரம் பித்து. மதன்ய கர்
மாதி அவதாரங்கள் என்று தாத்பர்யம். அவைகள் முப்
பத்தைத்தென்றும், முப்பத்தாறென்றும் சில விவாதங்கள் ஏற்
பட்டிருப்பதினால் ஸங்க்யா நிர்தேசம் பண்ணுதொழிந்தது.
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் தத்வதரயாதிகாரத்தில் முப்பத்
துச் சிலவானங்கள் என்றருளிச் செய்திருப்பது இங்கனுஸந்தே
யம். அங்கு 'இவற்றில் 8 தூகூபெவாபிகளான வவதாரங்கள் ஒரு
ப்ரபேஜன வஸத்தாலே விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன' என்
தருளிச் செய்திருப்பது தஸாவதார நிர்தேசத்திற்குக் காரணம்
என்று திருவுள்ளம். இவைகளுக்கு விபவமென்கிற திரு
நாமத்திற்குக் காரணத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—'விலுலிகி
களோடு' என்றாரம் பித்து. விபவம், விபூதி, என்கிற இரண்டு
பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் தன்
னுடைய விபூதிகளுக்கு ஸஜாதீயமாய் அவதரித்தமையால் விபவ
மென்று திருநாமமேற்பட்டது என்று திருவுள்ளம். 'அவை தன்
னிலே தோன்றுவன சில ருலுங்கள்' என்பதற்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்
ணாவதாரத்தில் ராஸகீடையில் எடுத்த ரூபங்கள், ஸ்ரீராமாவ

1 திருவாய்மொழி-2-8.

2 திருவாய்மொழி-5-1-10.

லே தோன்முவன சிலர உவங்கள் விஹவாணரங்கள்(10). ஸ்ரீ
யபூரிர உவமாவது 1 'கண்கள் சிவந்து' ஐதூரிகளிற்படியே
உள்ளே யொழிகளுக்குக் காணலாவதோடு ஸ்ரீ
ர உவவிசேஷம்(11). ஸ்ரீயபூரவதாரமாவது 2 'தமருகந்த தேவ்

தாரத்தில் முல்பல் யுத்தத்தில்பரிக்காஹித்தருபங்கள், முதலியவை
கள் என்று தாத்பர்யம். மேல் அந்தர்யாமிருபத்தை சீருபித்தருளு
கிறார்--'ஸ்ரீயபூரிர உவமாவது' என்றாம்பித்த. இப்படிப்
பட்ட ரூபம் யோகிகளுக்கு ந்ருஸ்யமாக ஆகிறது என்பதற்கு
யோகிகளுக்குள் ப்ரதானரான கம்மாழ்வார் ஸ்ரீவைகுத்தியைஉதா
ஹரித்தருளுகிறார்--'கண்கள் சிவந்து' ஐதூரிகளிற்படியே'
என்றாம்பித்த. 'கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயும் சிவந்து
கணிந்துள்ளே வென்பலிலகு சுடரிலகு கிலகு மகாருண்
டலத்தன் கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடியன் னான்கு தேர
ளன் குனிசார்ங்கன் ஒன்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவனடியே
னுள்ளானே' என்று பூர்ணபாட்டு. இதில் 'கண்கள் சிவந்து'
என்றாம்பித்த 'ஆழியான்' என்கிற வகையில் திவ்யமங்களை
கிக்ரஹத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்து அப்படிப்பட்ட
அவயவ ஸௌந்தர்பத்தை யுடையவன் எனக்குள்ளே இருக்கிறான்
என்றருளிச்செய்தபடியினால் யோகிகள் ஹ்ருதயத்தில் பகவான்
எப்பொழுதும் ஸார்ச்சித்யம் கொண்டிருக்கிறான் என்பது வ்யக்
தமாயேற்பட்டது. 'உள்ளே' என்பதற்கு மனதிற்குள்ளே என்
றர்த்தம். 'யொழிகளுக்குக் காணலாவதோடு' என்பதற்கு
யோகிகள் யோகம் செய்யும்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணத்
கடியதாய் என்றர்த்தம். ஸ்ரீயபூரிர உவவிசேஷம் - எல்லா
ருடைய மனதிற்குள்ளும் ப்ரவேசிக்கும்படியானது,
அதாவது ஒரிடத்திலும் தடக்கலில்லாமல் ப்ரவேசித்தல்
கடியதர்த்தையினால் ஸ்ரீயபூரம் என்னப்படுகிறது என்று தாத்
பர்யம். மேலே அர்ச்சாரூபத்தை சீருபித்தருளுகிறார்--'ஸ்ரீயபூ
ரவதாரமாவது' என்றாம்பித்த. இப்படி ஒருரூபம் உண்டென்ப
தற்கு ப்ரமாணமாக ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீவைகுத்தியை உதாஹரித்
தருளுகிறார்--'தமருகந்ததேவ்வுருவம்' என்றாம்பித்த. தமரு

1 திருவாய் மொழி-8-9-1.

2 முதல் திருவந்தாதி-44.

வருவம் மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர்மற்றப்பேர்', 1. நெஞ்சினால் நினைப்பான் எனவனவனாக நீள்கடல் வண்ணனே' என்னும்படி வ்யம் வுதா டிவ்யாஷ்டுரா துஷ்டெவெஷ வ்வ்யா தங்களிலே வ்யாஷ்டிஷ்டு வாய் ஸவ்யகவாச தணுத்திற்கு எல்லை நில மாய்செஷசெஷவிஷாவஸவஷமாய்' ஸுவிசை மதம் வுஜ்ய

கந்த தெவ்வுருவம்வ்வுருவம் தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப் பேர் தமருகந்த தெவ்வண்ணம் சிந்தித்திமையா திருப்பரேல் அவ்வண்ண மாழியானும்' என்று பூர்ணபாட்டு. தமர் - தன்னை யார்யாதித்தவர்கள், உகந்தது - ஆசைப்பட்டது, எவ்வுருவம் - எந்த ரூபமோ, அவ்வுருவம் - அந்த ரூபத்தையுடைய வனாக, தானே - ஸர்வேஸ்வரானாதானே, 'ஆம்' என்று பாட்டின் கடைசியிலிருக்கும் கிரியாபதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும். ஆவான் என்றர்த்தம். மற்று - மேலும், தமருகந்தது - தன்னை யார்யாதித்தவர்கள் ஆசைப்பட்டது, எப்பேர் - எந்தத் திருநாமமோ, அப்பேர் - அந்தத் திருநாமத்தை யுடையவனாக (ஆம் - ஆவான்). நீள்கடல் வண்ணன் - நீண்ட ஸமுத்திரம் போன்ற வர்ணத்தையுடைய பகவான், எவன் - எவனாக, நெஞ்சினால் - ஆஸ்ரிதர்கள் தங்களுடைய மனதினால், நினைப்பான் - நினைக்கிறார் களோ, அவனாகும் - அப்படிப்பட்டவனாக ஆவான். 'வ்யம் வுதா டி' கீழே வ்யாக்யாதங்கள். 'வ்யவ்யுஷ்டிஷ்டு வாய்' என்பதற்கு இவர்கள் பண்ணும் அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்வனாய் என்றர்த்தம். 'செஷசெஷவிஷாவஸவஷமாய்' என்பதற்கு ஆராதனம் செய்பவர்கள் தங்களிடம் படி செய்யும் பொழுதும், தாயவிபாகாதிகளில் மற்றைய வஸ்துக்கள் போலப் பாகம் செய்து கொள்ளுவது முத்தியது செய்யும் படி நிற்கிறபடியினாலும் சேஷத்வமும், இவர்களினால் ஆராதிக்கப் படுகிறபடியினால் சேஷித்வமும், கலந்து நிற்கிற என்றர்த்தம். 'ஸுவிசை மதம் வுஜ்யதாம் வுஜெயம்' என்கிற இது ருஷிகளுக்கு பகவான் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாஸ்மாபன வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதும் இனி நாங்கள் என் செய்வோம் என்று கேட்கப் பகவான் பூமியில் அர்ச்சாரூபம்

1 திருவாய் மொழி-3-6-9.

2 பாரதம்.

தாஹ்ரேயத்' என்று தானேயருளிச்செய்த ருதிபம்(12).1 'தன்னுள்ளே திரைத்தெழுத்து' ஐதூரிகளிற்படியே நிற்பிற இவ்வஞ்சு

கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் என்னை ஆராதனம் முதலியவைகள் செய்து உஜ்ஜீவியுக்கோள் என்றபதேபரிக்கும் ப்ரகாணம். ஹுரேள, பூமியில், மதம்-அவதாசம் செய்திருக்கிற, பூரேயம்-நம்மாஸனவிட்டறியப்படுகிற அர்ச்சாரூபத்தை, வாலுஜயதாஹ்-பூஜை செப்பவர்களுக்கு என்றர்த்தம். இவ்வெல்லா ரூபங்களும் ஸூத்தஸத்வத்ரவ்யமாகையினால் ஸூபாஸ்யம் என்றருளிச்செய்யப்போகிறவராய் இவைகளெல்லாம் ஸூத்தஸத்வத்தின் பரிணாமங்களென்பதற்கு ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியை உதாஹரித்தருளுகிறார்—'தன்னுள்ளே' என்றாரம்பித்து. 'தன்னுள்ளே திரைத்தெழுத்தாங்கவெண் தடங்கடல் தன்னுள்ளே திரைத்தெழுத்தடங்குகின்ற தன்மைபோல் நின்னுள்ளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும் நின்னுள்ளே யடங்குகின்ற நீர்மை நின்கண் நின்றதே' என்று பூர்ணபாட்டு. தன்னுள்ளே-தனக்குள்ளேயே, திரைத்து-அலைபாகக்கிளம்பி, எழுத்து - வ்ருத்தியடைகிற, வன் - விலகாதுமான, தடம் - விசாலமான, கடல் - ஸமுத்திரம், தன்னுள்ளே - தனக்குள்ளேயே, திரைத்து - அலைபாகக் கிளம்பி, அதாவது உத்தரோத்தரம் அலைகள் உண்டாகி ஒன்றோடுஒன்று மோதிக் கொண்டு அடங்குகிறதென்று என்று தாத்பர்யம். தன்மை போல் - அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம்போல, நிற்பவும் - ஸ்தாவரங்களும், திரிபவும் - ஜங்கமங்களும், நின்னுள்ளே பிறந்து-உன்னிடத்திலேயே உண்டாகி, இறந்து-வயத்தையடைந்து, நின்னுள்ளே யடங்குகின்ற-உனக்குள்ளேயே ஏகிபலித்து நிற்கிற, நீர்மை-ஸ்வபாவம், நின்கணினிறதே - உன்னிடத்திலேயே இருக்கிறது. இங்கு 'ஐதூரிகளிற்படியே' என்பதற்கு இந்தப் பாட்டில் உதாஹரிக் கப்பட்ட த்ருஷ்டாந்த மாத்ரிதத்தில் தாத்பர்யமாகவுமாம். அன்றிக்கே ப்ராக்குத அப்ராக்குத ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் பகவான் ஒருவனே உபாதான காரணம் என்றருளிச் செய்கிறபடியினால் அப்ராக்குதமான வஸ்துவுக்கும் அவனுக்குச் ஸரீரமான அப்ராக்குதமான வஸ்துவும், ப்ராக்குத வஸ்துக்களுக்கு அவனுக்கு ஸரீரமாகிய ப்ராக்குதியும் உபாதான காரணமாக இருக்கவேண்

ந லிவமும் அகலகில்லே னிறையு மென்றலர்மேல் மங்கையுறை
யும்படியான ஸௌஸ்ய மாயிருக்கும் (13). 1 'திருக்கண்டேன்

டியதவஸ்பமாகையினால் 'ததவஸ்பமாகையினால்' என்
திறை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்படுகிற அப்ராக்குத முர்த்தி
களுக்கு அவனுக்குச் ஸரீரமாகிய அப்ராக்குத வஸ்துவம் கா
ணம் என்றிந்தப்பாட்டிற்கு அர்த்தாத் ஸித்தம் என்று திருவுள்ள
மாகவுமாம். ஆகையினால் இவ்வைந்தம் ஸூத்த ஸத்வமயங்கள்
என்று தாத்பர்யம். அன்றிக் கே 'நிற்புவும்' என்பதினால் அர்ச்சா
வதாரூபங்களும், 'நிரிபவும்' என்பதினால் கிபவரூபதா ரூபங்
களும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டனவாகவுமாம். ஆகையினால்
இவைகளெல்லாம் 'ஸௌஸ்யம்' மென்று திருவுள்ளம். இந்
தற்கு மற்றொரு காரணம் அருளிச்செய்கிறார்—'அகலகில்லேன்'
என்றாயிற்று. இறையும்-கூணகூலமும், அகல - விட்டுப்பிரிய,
கில்லேன் - நான் ஸக்தியுடையவளல்லீ, 'என்று - என்று சொல்
லிக்கொண்டு, அலர்மேல்மங்கை - பூஷ்பத்தில் வஸிப்பவளாயும்
கல்யாண குணங்களினால் பூர்ணையுமான பெரியபிராட்டியார்,
உறையும்படியான - நித்யவாஸம் செய்யும்படியான. எந்தப்பெரிய
பிராட்டியாரின் திருநாமமாகிய 'ஸ்ரீ' அல்லது 'திரு' என்கிற
ஸப்தத்தைச் சேர்த்தமாத்நிரத்தில் மற்றைய வஸ்துக்கள் மங்கள்
காக்களாய் விடுகிறதோ அப்படிப்பட்ட பதத்தின் பொருளாகிய
லக்ஷ்மீ நித்யவாஸம் செய்கிற பகவானுடைய நித்யரூபங்கள்
ஸௌஸ்யம் என்னத்தட்டில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஸௌஸ்ய
மாயிருக்கும்' என்பதற்கு ஸௌ-பாபத்தைப் போக்கடிக்கக்
கடியது. ஸௌயம் - ஸூலபமாய் த்யானத்திற்குக் கோசா
மாகக்கடியது. ஆக ஆஸ்ரிதர்களுடைய பாபத்தைப்போக்கடிப்
பதையும் த்யானத்திற்கு ஸூலபமாய்ச் கோசமாயிருக்கிறது
என்று தாத்பர்யம் உலகத்தில் காணப்படும் மற்றைய வஸ்துக்கள்
ஸூலபமாய் த்யானத்திற்கு விஷயங்களானாலும் பாபகிவ்ருத்தியாக்
திதில்லாமையினால் ஸூபங்களல்ல. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஸூப
மாயிருந்தபோதிலும் ஸூலபமாய் த்யானத்திற்குக் கோசமல்ல
வாகையினால் ஆஸ்ரயமல்ல. இவை இரண்டோடு கூடினது பக

பொன்மேனி கண்டேன்' என்கிறபடியே வஸ்துவமாக இப்
வாஸ்தவத்தைக் கண்டவன். மற்றிங்கோர் திருவில்லிப் புதுத்தேய
வந்தேயுன்(14). இப்படி கூர் மிகு அருதியுள்ளான ஸ்ரீ.யேசு

வாஸ்தவ திவ்ய மங்கள் விக்ரஹம் என்று தாழ்ப்பயம். இப்
படிப்பட்ட பாதத்வமாகிற ஸ்ரீய:ப் பிபாய் நிற்கிற புருஷோத்த
மையறிவிதின் ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்து பீதத்வ நிரு
பீனத்தை நிகமசம் 'செய்கிறார்—! திருக்கண்டேன்' என்றாம்
பித்து. திருக்கண்டேன் - ஸக்தியை ஸாக்ஷாத்கரித்தேன், பொன்
மேனி கண்டேன் - ஸுவர்ண வர்ணமான பகவானுடைய திரு
மேனியைக் கண்டேன். வஸ்துவமாக இப்பவாஸ்தவத்தைக்
கண்டவன்' என்பதற்கு ஸ்ரீ விழித்தோடு பாதத்வம் நிற்கும்.
நிலையை அறிந்தவன் என்றர்த்தம். 'இங்கு - இந்த லோகத்தில்,
மீற்றோர்-வேறொரு, அப்ரஸித்தமானதும், ப்ரமாணங்களில் சொ
ல்லப்பட்டாததும், இப்படிப்பட்ட கல்வானருள விகளில்லாததும்
என்பது விவக்ஷிதம். அல்லது 'ஓர்' என்பதற்கு ப்ரமாண
மூலமன்றிக்கே தன் புத்தியினால் நிரூபிக்கப்பட்ட என்றர்த்த
மாகவுமாம். 'தமதமதறிவறிவனைகவகை' என்பதிற்கு ஸந்தே
யம். திருவில்லா-லக்ஷமீ ஸம்பூந்தியில்லாத, அன்றிக்கே 'காணிலு
முருப்பொலார்' என்கிறபடியே ரூபம் மாத்திரத்தினாலும் ஸோபை
இல்லாத என்றும் தாழ்ப்பயம். புதுத்தேய்வம் - புதிதாயித் தெய்
வத்தை, அதாவது முன்னோர்களினால் தொழப்படாமல் தன்
புத்திமாத் திரத்தினால் உற்படுத்தப்பட்ட தெய்வத்தை, அன்றிக்கே
ப்ரளயாதி ஆபத்தகாலங்களில் உதவி செய்வதன்றிக்கே நடுநிஷ்
வந்தேறியான தொன்றை என்றர்த்தமாகவுமாம். தேயுன் - தன்
புத்தியினால் நிர்வாணமாகட்டான். ஆக இத்தால் இப்படி ஸாக்ஷ
யனாக பாதத்வ ஜ்ஞானம் பிறந்தவன் அந்த ஸர்வேஸ்வரனை
யன்றி மற்றவர்களைத் தெய்வமாக எண்ணான். அப்படி எண்ணு
மல் பகவானை யார்வாசிப்பதினால் மோகம் கிடைக்கும் என்பதி
னால் இந்த ஜ்ஞானத்தின் ப்ரயோஜனமருளிச் செய்யப்பட்டது
என்று திருவுள்ளம்.

இப்படிப் பாதத்வத்தை நிரூபித்து இவனுக்கு விசேஷ
ணங்களான அவர,தத்வங்களை நிரூபித்தருளுகிறார்—' இப்படி '
என்றாம்பித்து. 'இப்படி' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூப

க்கு ஸரீரமென்று வுரணவரிகமான் அவர் தகவம். வெத
கமென்றம் அவெதகமென்றம் திரண்வேகையா யிருக்கும்(15).

ருபருணகிபூதி அவதாரங்கள். மூலவியலவதருடன் கூடினவ
ருக என்றந்தம். 'சுடர் - தேஜஸ்ஸு', 'மீ கு - ஆதிகம்ரன்,
இங்கு தேஜஸ்ஸாவது இதர ப்ரமணங்களினால் பாதிக்க வெர
ண்ணுமொழி, அதனக்கு விருத்தமான இதர ப்ரமணங்களை
அப்ரமானமாக்கக்கூடிய. ஸத்தியும். அப்படிப்பட்ட அந்நபதர்
வித்தமான கருதியுள் - வேதங்களுஞ், உளன் - ப்ரதிபாற்புன
ய்க்கொண்டு நிற்கிற. அன்றிக்கே 'சுடர் மீ கு கருதி'யாவது உப
நிஷத்பாகமாகவுமாம், பகவானுடைய ஸ்வருபாதிகளை ஸாக்ஷாத்
நாக ப்ரகாஸம் செய்கிறவழியினால். 'ஸ்ரீ கிரீரவரீவரீபூ
என்பதிற்கு அனுஸந்தேயம். அதாவது எல்லா வேதங்களும்
பகவானுடைய கிபூதிகளையும் ஆனந்தனங்களையும் ப்ரதிபாதிபா
நின்றபோதிலும் உபநிஷத்பாகங்களே அவ்யவதானமாய். ப்ரதி
பாதிக்கிறபடியினால் 'சுடர் மீ கு கருதி' என்று சொல்லப்படு
கிறது. அதுவுமன்றிக்கே ஸர்வபாதித்யோபதஸ்ய தே த வீ தா
கிரீரவதத்தை நிர்த்தாரணம் செய்வதற்காக அந்தந்த விதைய
களில் சொல்லுகிற ஸத்யகூட ஆத்ம ஜீவபாதிஸ் ஸம்பு ஸிவாதி
ஸப்தங்களை எடுத்து அந்தந்தப் பதங்களினால் சொல்லப்படு
மீவன் ஸர்வாத்நர்பாமியான நாராயணனை என்று நிர்த்தார
ணம் செய்கிற நாராயணனுவாகம் 'சுடர் மீ கு கருதி' என்னப்
படுகிறதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே பேதஸ்ருதி அபேதஸ்
ருதி இவைகள் திரண்டையும் பரஸ்பர கிரீராத மில்லாதபடி
ஸரீராத்மபாவத்தைச் சொல்லி நயகம் செய்கிற கடக ஸ்ருதி
கள் 'சுடர் மீ கு கருதி' என்னப்படுகிறதாகவுமாம். அதுவுமன்
றிக்கே பகவாதிகள் கைகளில் அகப்பட்டு ஒளிமழுங்கிக் கிடந்த
ஸ்ருதிகள் 'நன்மையால் மிக்க நான் மறைபான்'ரான நம்பூர்வா
சார்பர்களினால் யதாவத்தாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டபடியினால் சுடர்
மீ குத்ததாயிற்று என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'விரணாக வுர
வூகீவி வுரவ்யநு வெவாஸ்யீ கா: கவரொவிதவாநு, ஸ்ரீ தெ
ரவாஸ்யுத ததாராரவாஜ்ஜுவலவாருப:' இத் பாதிகள்
இக்கனுஸந்தேயங்கள். அதுவுமன்றிக்கே கீழே ஆழ்வார்களின்
ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரம் தம்மால் அருளிச்செய்யப்பட்ட

வெதுகமான சுவரகசுவமாவது ஜீவஸஸ்புவாஸுமாய்
வ்ருதிவத்தாலும் ஸதூழிமணங்களாலும் வாரிவெடி

அர்த்தங்களுக்குப் ப்ரமணமாகக்காட்டியருளி 'இப்படி கடர் மிகு
கருதி' என்று சிழ்ச்செல்லிய அர்த்தத்தை அனுவாதம் செய்
திருக்கிறபடியினால் 'கடர் மிகு கருதி' என்றது திவ்ய ப்ரபந்தங்
களை என்றாகவுமாம். ௧ அப் பெ ரு மு ளு உபந்ருத்தினைக்களை
அபேஷியாமல் 'செய்ய தமிழ்மாலிகள்' என்கிறபடியே தம் க
ருடைய அர்த்தங்களை யதாவத்தாக ப்ரகாசம் செய்துகொண்டு
'தெளியாத் மனறநிலங்கள் தெளிஇன்றோமே' என்கிறபடியே
உபநிஷத்பாகங்களின், அர்த்தங்களையும் ப்ரகாசம் செய்கிக்கக்
கடியதான ப்ரகாஸாதுரயமுடைய கருதிகள் என்று தாத்பர்
யம். இவர் தாமே 'இவ்வுத்தகை விதாராஜாத் தோடு வவ்வுரைபு
மெளிதாகத் தெளியிக்குமவற்றில் தொண்டர்க்கமுதுண்ணலாய்ப்
பொய்யில் பாடலான ஆழ்வார்களருளிக்கெயல் ப்ரபாகம்' என்று
அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்தேயம் அசேதனம், அசேத
னம், என்றிரண்டு வகைப்பட்ட அவராதத்வங்களைப் பிரித்து அதில்
சேதனதத்வத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—'வெதுகமான' என்றும்
பித்து. 'ஜீவஸஸ்புவாஸுமாய் வ்ருதிவத்தாலும்' என்பதற்கு
ஜீவன் என்கிற பதத்தினால் சேசுல்லப்படுகிற தன்னுடைய ஸ்வரு
பத்தினாலும் என்றார்த்தம். 'ஸதூழிமணங்களினாலும்' என்ப
தற்கு அந்த ஸ்வருபத்திலிருக்கிற ஸத்தி முதலிய குணங்களினா
லும் என்றார்த்தம் ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவத்திலே
அபரிச்சேத்யமாய் (அளவில்லாததாய்) ஸம்ஸாரதஸையில் கர்மங்
களினால் ஸங்கேசத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியினால் ஜ்ஞான
த்தைவிட்டு 'ஸதூழி' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. வாரிவெ
டிமான - அளவிடக்கூடியதான, சுவரமியையும் - 'சுவரம்' என்
கிற பதத்திற்கு அர்த்தம். 'வாரிவெடிமான சுவரமியும்' என்
பது மாத்திரம் ஜீவாத்மாவின் லக்ஷணம். மற்றப் பதங்கள்
வஸ்து ஸ்திதியை நிரூபிக்கின்றன. இந்த லக்ஷண வாக்யத்
தில் பதங்களின் ப்ரயோஜனம் சிழ் ஸ்ரீமத்தத்வபதவியில் நிரூ
பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு கண்டுகொள்க. இதற்கு அசே
தன தத்வத்தைக் காட்டிலும் பேதத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—

மான வஹஸ்யம் (16). இது வ்யயம் ப்ரகாஸநையாலும் ஜ்ஞாநமூணாஸ்ய பமாகையாலும் ஜ்ஞாநமென்று பேர்பெற்று இரண்டு படியாலும் தனக்குத்தான் தோன்றுவதாய் வஹஸ்யம்

‘இது’ என்றாயித்த. ‘இது’ என்பதற்கு இந்த ஜீவதத்வம் என்றர்த்தம். ‘வ்யயம் ப்ரகாஸநையாலும்’ என்பதற்குத் தன்னைப் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய வேறொரு ஜ்ஞானத்தினைப்போல இல்லாமலே தானே ப்ரகாசிக்கிறபடியினாலும் என்றர்த்தம். ‘ஜ்ஞாநமூணாஸ்ய பமாகையாலும்’ என்பதற்கு வெளியிலிருக்கும் வஸ்துக்களை ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியதாகிய தர்மபூதஜ்ஞானமென்ற குணத்திற்கு ஆதாரமாகையினாலும் என்றர்த்தம். இங்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்தைக் குணமென்றது ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமாய்ப் ப்ரதந்திரமாய் நிற்கிறபடியினால். அல்லது அத்ரவ்யமென்று சொல்லப்படுகிற குணங்களோடு சேர்த்தபடியினால். ஸ்ரீமத் ந்யாய வித்காஞ்ஜனம் முதலிய கார்த்தவங்களில் அந்தக் குணங்கள் பத்தென்று நிரூபித்திருப்பதினாலும், அங்கு இதைக் குணமாக நிரூபிக்காமல் த்ரவ்யமாய் நிரூபித்திருப்பதினாலும். ‘ஜ்ஞாநமென்று பேர்பெற்று’ என்பதற்கு ஜீவாத்மாவை ஸாஸ்திரங்களில் ஜ்ஞானமென்று சொல்லிவிருப்பதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு. ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையும, ஜ்ஞானமாகிற அஸாதாரணமான குணத்தை யுடையதாயிருக்கையும. ‘தஜ்ஞானஸாரவாசி தக்யவபெஸஃ’ என்கிற ஸூத்ரத்திர பாய்யத்தில் இது நிர்ணீதம் என்று தாத்பர்யம். அதாவது தானே ப்ரகாசிக்கிற படியினாலும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகையினாலும் ஜீவாத்மாவை ஜ்ஞானம் என்கிறது என்று திருவுள்ளம் ‘இரண்டுபடியாலும் தனக்குத்தான் தோன்றுவதாய்’ என்பதற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக தனக்குத் தான்தோன்றுகிறது, ஜ்ஞானமாகிற குணத்திற்காஸ்யமாய் தனக்குத் தோன்றுகிறது, என்கிற இரண்டுகிதமான தோற்றத்தை யுடையதாய் என்றர்த்தம். அஹமென்கிற ப்ரத்யயத்தில் அறியப்படுகிற வஸ்துவும், அதைப்பற்றிய அறிவும், அந்த அறிவுக்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துவும் ஒன்றென்று தோன்றுகிறபடியினால் ஜ்ஞானமாகிற குணத்திற்காஸ்யமாகவும் தனக்குத்தான் தோன்றுகிறது என்று தாத்பர்யம். ‘வஹஸ்யம்’

மன்றிக்கே ஸ்வபூத ஸாரபாரணங்களான ஸஹஸ்ரஸ்யாவே தந்தாமுக்ககஸாரவ்யுமாயிருக்கும் (17). நானென்கிற வஸ்யுந்நானே வரஸ்யுவிவிஷயமாம்போது அவனிவ, னுவன். என்றும் நீ யென் றுந் தோற்றம் (18). ஐஜீவ டேவரகஸுஷ்ராஸிஸுஷ்வமாவரமன்றிக்கே' என்பதற்குத் தேவன், மனுஷ்யன், பசு, பக்ஷி, முதலிய பதங்களுக்குள் சொல்லப்படுகிற ஆகாசபேதங்களாகிய கால், கை, முதலியவைகள் நம் முடைய கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற ஸரீரத்திலிருக்கின்றனவே யொழிய ஆத்மாவிற்கு அப்படிப்பட்ட பேதங்கள் ஸ்வரூபத்திலில்லை. ஆகையினால் தேவன், மனுஷ்யன், முதலிய ஸரீரங்களினால் அது சொல்லப்படாதது. அப்படிச் சொல்லுகிற ப்ரயோகங்களில் அந்தச் ஸரீரத்தைச் சொல்லி அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவை வ்யவஹரிக்கவேண்டுமே ஒழிய நேரில் இந்தப் பதங்கள் ஆத்மாவைச் சொல்லாது என்று தாத்பர்யம். 'ஸ்வபூத ஸாரபாரணங்களான' என்பதற்கு ப்ரம்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையில் இருக்கிற எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாகிய என்றர்த்தம். 'ஸஹஸ்ரஸ்யாவே' என்பதற்கு நான் என்று தன்னைத்தான் அறிந்துகொள்ளும்பொழுது என்றர்த்தம். இது ஸ்தாவரத்திற்கு முண்டு, அப்படி ஸ்தாவரங்களும் 'ஸஹஸ்ரஸ்யாவே' என்றறிந்து கொள்ளாத பக்ஷத்தில் தங்களுக்குவேண்டிய வஸ்துவைக் காணிய்ப்பதும், வேண்டாதவைகளை த்யஜிப்பதும் ஸம்பவிக்ஷாத கையினால். ஸ்தாவரம் முதலியவைகளுக்குத் தர்மபூத ஜ்ஞானம் மிகவும் சுருக்கத்தை. யடைந்திருந்த போதிலும் நான் என்கிற அனுபவமுண்டு என்று தாத்பர்யம். 'நானென்கிற வஸ்யுந்நானே' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லியபடி அவாவர்களுக்கு நான் என்று தோன்றுகிற வஸ்து தானே என்றர்த்தம். 'வரஸ்யுவிவிஷயமாம்போது' என்பதற்கு வேறொரு ஜீவாத்மாவினால் அறியப்படும்பொழுது என்றர்த்தம். அவன் - தூரத்திலே இருப்பவன், இவன் - ஸமீபத்திலிருப்பவன், உவன் - நடுகிலிருப்பவன், நீ - எதிரில் இருப்பவன், அதாவது அவாவர்களுக்கு நான் என்று தோன்றுகிற வஸ்துவே மற்றவர்களுக்கு அவனிவன் என்றிவை முதலியதாகத் தோற்றும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி ஜீவாத்மாவை வக்ஷை ஸாமான்யமாக நிரூபித்து அவைகளின் உட்பிரிவுகளை நிரூபித்தருளுகிறார்— 'ஐஜீவதசுவ' என்றாரம்பித்து. இர

தகவும் வகரேன்றும் வஸரவறிதரேன்றும் இரண்டு படியா யிருக்கும் 19). வகராவார் பலசெய்வினை வன் கயிற்றால் திண்ண முழுத்தக் கட்டுண்டு பெருந்துய ஈடும்பையிலே மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து மண்ணாய் ஈரேரிகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணுரர்க்கையின் வழியுழன்று நானாவித நரகம் புதும்பாவம் செய்து சூழ்ந்த கன்றுக்குயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழிலே

ண்டுபடியாயிருக்கும்-இரண்டுவிதமாக யிருக்கும். இப்படி இஜ்ஜீவ தத்வத்தை இரண்டு விதமாகப் பிரித்து பத்தரை நிரூபித்தருளு கிறார்—‘வகராவார்’ என்றும்பித்து. பல - பலவனைப் பட்ட, செய் - நம்மால் செய்யப்பட்ட, வினை - கர்மங்களா கிற, வன் - உறுதியான, கயிற்றால், திண்ணம் - உறுதி யாக, அமுந்த அமுத்தும்படியாக, கட்டுண்டு கட்டப் பட்டு, இங்கு ‘வன்’ என்பதினால் கர்மங்களை அனுபவித் தால்லாது ஸரிப்பிக்க முடியாது என்பதும், ‘திண்ணம்’ என் பதினால் ‘கோடுவெப்பெவாபு’யெ’ யன்றிக்கே தன்னாலவிழ்த் துக்கொன்ன முடியாதென்பதும், ‘அமுந்த’ என்பதினால் கட் டுண்டிருக்கும் ஸம்பத்தில் தேஹாத்மாக்களைப் பிரித்தறிய வெண்ணுதபடி இருக்கிறது’ என்பதும் சொல்லப்படுகிறது. பெரும் - பெரியதாகிய, அதாவது அனுபவித்து முடியாததா கிய, நுயர் - துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதான, இடும்பை - துக்கமையமான ஸரீரத்திலே, ‘இடும்பை’ என்றும் துக்கம். அதினால் துக்க ப்ராசரமான ஸரீரம் குறிக்கப்படுகிறது. மாறி மாறி - தேவதீர்ப்பம் மனுஷ்ய ஸ்தாவரஜன்மங்களில் கர்மங்களுக் குத் தக்கபடி முன் எடுத்த ஜன்மங்களிலேயே மறுபடியும், மற்ரும் வேறு ஜன்மங்களிலும், பலபிறப்பும் பிறந்து - அனே கம் தடவை பிறந்து, மண்ணாய்—மண் - ப்ருதீவி, அதி-ன் விகாசமாய், நீர் - ஜலம், எரி - அக்னி, கால் - காற்று, மஞ்சலா வும் - மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற, ஆகாசமுமாம் - ஆகாசமுமாக நிற்கிற, அதாவது இந்தப் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாக நிற்கிற, புண்ணார் - புண்ணினால் நிறைந்திருக்கிற, ஆக்கையின்- ஸரீரத்தின், வழி - அது போகிற வழியிலே, உழன்று - ஸஞ்சரி த்து, நானாவித - அனேக விதங்களான, நரகம் புதும் - நரகத்தி லே ப்ரவேசிக்கும்படியான, பாவம் செய்து பாபங்களைச் செய்து, சூழ்ந்து - நாதுபக்கங்களிலும் வ்யாபித்து, அகன்று -

பொய் நின்று ஞானமும் பொல்லா வொழுக்க மழுக்குடம்
பும் இன்னின்று நீர்மை யென்னும்படி தன்னுருக்கோடுத்து
வேற்றுருக்கொண்டு ஆவாரார் துணை பென்றலை நீர்க் கடவுளழுக்
கும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடவுள் நின்று துளங்குகின்ற

நடுவிலும் விஸ்தாரமாய், ஆழ்ந்து - கீழிலும் வ்யாபித்து, உய
ர்ந்த - மேலிலும் வ்யாபித்திருக்கிற, முடிவில் இப்படி எங்
கும் வ்யாபித்திருக்கையாலே முடிவில்லாததான, பெரும் -
பெரியதான, பாழிலே - ப்ரக்ருதியிலே, ப்ரக்ருதமான பூமியி
லே, பொய் நின்று - பொய்யாகி - நின்ற, அல்லது பொய்யான
வஸ்துவிலே ஸ்திரமென்று நின்ற, ஞானமும் - அறிவும், இதி
னால் அவிதையை செர்ல்லப்பட்டது. பொல்லா - கெட்டதான,
ஒழுக்கம் - ஆசாரம், இதினால் கர்மம் சொல்லப்பட்டது. தே
ஹமே ஆத்மா என்கிற அஜ்ஞானமும், அதினால் அந்தத்
தேஹ போஷணாதிகளுக்குத் தகுந்த கெட்ட ஆசாரங்களும்
சொல்லப்பட்டன. அழுக்குடமும் - அசுத்தமாகிய ஸரீரமும், இத்
தால் இந்தச் ஸரீரம் உத்தரோத்தரம் அவிதையை, கர்மம், முத
லியவைகளுக்குக் காரணம் என்பது ஸஞ்சிப்பிக்கப்பட்டது.
இன்னின்று நீர்மை - இப்படியே நிற்கிற ஸ்வபாவத்தை, இது
தவிர்க்க முடியாதாகையினால் நிலைநிற்கிறது என்று தாத்பர்யம்.
'தன்னுருக் கொடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு' என்பதற்குத் தனக்
கஸாதாரணமான ஜ்ஞாநரந்த ஸ்வரூபத்தையும், ஸேஷத்வாதி
கையையும் பரிகோசித்து, அதாவது அவைகளை யறியாமல்;
ஸரீரத்தின் ஸ்வபாவங்களான அசேதனத்வம், விகாரத்தை
யடையும் தன்மை, முதலியவைகளை யடைந்து, அதாவது நான்
தேவன், நான் மனுஷ்யன், என்று தேஹமே ஆத்மா என்று
ப்ரமித்திருந்து என்றர்த்தம். ஆர் - எவர்கள், துணை - நமக்குத்
துணையாக, அதாவது ஸஹாயம் செய்கிறவர்களாக, அதாவது
இந்தத் துக்கத்தைவிட்டு நீக்கி வைப்பவர்களாக, ஆவார் - ஆகக்
கடியவர்கள், என்று - என்று நினைத்துக் கொண்டு, அலைநீர் -
அலைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஜலங்கடையுடைய, கடவுள் - ஸமுத்
திரத்துள், அழுந்தும் - முழுருகிற, நாவாய்போல் - கப்பல்போல்,
அதாவது அதிவிருக்கும் ஜனங்களைப்போல், பிறவிக்கடவுள் - ஜன்ம
ஸமுத்திரத்தில், நின்று - நின்றுகொண்டு, துளங்குகிற - நடுங்கு

வெதகர் (20). இவர்களுக்காக அடியான வடிவவாண
வெஷஷத்தாலே அவ்வா ஹாமங்களுக்குப்போலே அவ
வாஸ்யாதிஷ்டமவத்யவாஸிமான வேஷத்திற்கு முந்
பாடு பிற்பாடுகளுண்டாம் (21). வஸ்யாவிதர் ஸுதரேன்மம்
வித்யரேன்மம் இரண்டு வகை (22). ஸுதராவார் எம்மா
பாலியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்ட ரேன்னும்படி கூடு

கிற, வெதகர்-ஜீவாத்மக்கள். 'இவர்களுக்கு' என்பதற்கு
இப்படி ஸம்ஸாரத்தில் அமுத்திக்கிடக்கும் சேதனர்களுக்கு என்
தர்த்தம். 'வாஸ்யாக' என்றாரம்பிக்கும் வாய்த்திற்கு
அவர்களின் முன்னால் செய்த கர்மங்கள் பஞ்சவயாபிற தகை
களில் முன், பின், வ்யத்பாஸத்தினால் அவர்களின் பலக்களையி
ஸுதகக்கக்களை பனுபவிப்பதற்கும் முன், பின், என்கிற கால
வ்யத்யாஸமுண்டாகிறப்போலே பவாஸுதைய க்ருபை இவர்
களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்கு ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்த
போதிலும் விசித்ரமான கர்ம ப்ரவாஹங்களின் கடுவே வருகிற
யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதாதினின் பரிபாக தஸைகள் வருவதற்கு
முன்பின் வ்யத்பாஸ முண்டாகிறபடியினால் அந்த க்ருபை உண்
டாகி அதினால் மோஷம் உண்டாவதற்கும் முன்பின் என்கிற
வ்யத்பாஸமுண்டு என்று தர்த்தப்பம். இவ்விடத்தில் 'கடீர
விஷ்யாதிவக்யே' என்கிற ஸ்லோகம் அனுஸந்தேயம். இப்படிப்
பத்தரை கிருபித்துப் பந்தாவிதர்களை கிருபித்தருளுகிறார்—
'வஸ்யாவிதர்' என்றாரம்பித்து. அவர்களில் முத்தரை கிருபித்
தருளுகிறார்—'ஸுதராவார்' என்றாரம்பித்து. அதில் பாபிகளுக்
கும் பவாத் க்ருபையினால் ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் உஜ்ஜீவன
முண்டு என்பதற்கு ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியை ப்ரமாணமாக
உதாஹரித்தருளுகிறார்—'எம்மாபாலியர்க்கும்' என்றாரம்பித்து.
எம்-எப்படிப்பட்ட, மா-பெரிய, பாலியர்க்கும்-பாபிகளுக்கும், 'விதி
வாய்க்கின்று-பாபம் வாய்க்கும் ஸமயத்தில், வாய்க்கும் கண்டிர்-
பறித்துவிடும். 'கண்டிர்' என்பதற்கு இது வேஷத்திலும் ப்ரத்
யக்ஷாதுபவத்தினு வேற்பட்டது என்று தர்த்தப்பம். அந்தந்தக்
கர்மபலங்கள் பசிக்கும்பொழுது ஸுதகக்கங்கள் வருகிறுப்
போலே என்று தர்த்தப்பம். கடுவே வந்து-ஸுதகக்கக்களை மாறி
மாறி பனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மத்யத்திலே வந்து, உய்யக்

வே வந்துப்பங்கொள்கின்ற ஈதன் திருவருளாலே கருவிலே திருவுடையராய், பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாசி வந்து பாதவிலச்சினை வைத்து ஞாக்கைதர, யானே பெனதே பென்றிற் று ஸஹாஸாரஸிகாரங்களாகிற படுகுழி பினின்று மேறி, ஒண் டொடியாள் திருமகளும் திருமகள் சேர்மார்பனுமே நிலா நிற்பக்கண்ட சதர்கண்டு, ஐங்கருவிகண்ட விற்பத் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழித்து, கண்கண் மற்றின்றி, காகனை

கொள்கின்ற - இவனை உஜ்ஜீவிக்குர்ப்படி அங்கீகரிக்கிற, ஈதன் - பகவானுடைய, திருவருளாலே - கருகபயினாலே, கருவிலே திருவுடையராய் - கப்பத்திலேயே ஸம்பத்தை யுடையவர்களாய், அநாவது 'ஸாபகோம ஹி வஸுஷம்' என்கிறபடியே பிறக்கும் பொழுதே பகவானுடைய கருகபயப் பெற்றவர்களாய், பீதகவாடை - பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, பிரானார் - உபகாசனா ஸ்ரிய:பதி, பிரமகுருவாசி - ப்ரம்ம விதையைய உபதேஸம் செய்கிற ஆசார்பனாகி, வந்து - வந்தவதரித்து, பாதவிலச்சினைவைத்து-தன் திருவடிகளாகிற சின்னங்களை ஸிரஸ்ஸில் வைத்து, ஞாக்கைதர - ஐஞானமாகிற கையைக்கொடுக்க, இங்கு 'ஸாஷாஹாராயணோ ஷெவ: சூஷா ரிதப்யூயோகதா: ரிதாதுஷாநதே கௌகாநு காராண்யுஸி ஸாஸூபாநித: ' என்பதனுஸந்தேயம் யானே - யானே இவைகளுக்கு ஸ்வாயி, எனதே - இவைகளெல்லாம் என்னுடையவைகளே, என்கிற - என்று புத்தி பண்ணுகிற. ஒண்டொடியாள் - அழகிய தோடாக் களை யுடையவளாகிய, திருமகளும் - வசுமியும், திருமகள் சேர்மார்பனும் - அப்படிப்பட்ட வசுமீ சேர்த்திருக்கிற திருமார்பையுடையவனாகிய ஸ்ரிய:பதியும், நிலாநிற்ப - நிற்கும்பொழுது, கண்டசதி - ஸாஷாத்ரித்தநாகைய சாதுர்பத்தை, அநாவது அந்த ஆசந்தின் அநிஸயத்தை என்று நாதப்பர்யம், கண்டு - ஸாஷாத்சரித்து, ஐங்கருவி - பஞ்சேசத்திரிபங்களால், கண்ட - அனுபவிக்கப்பட்ட, இன்பம் - ஸுகந்தையும், தெரிவரிய - தெரிந்த கொள்ளமுடியாததான, அளவில்லா - அளவில்லாததான ஐஸ்வர்பம் முதலிய இதர புருஷார்த்தங்களைவிட மேற்பட்டதாயும், சிற்றின்பம் - பகவதனுபவத்தையிட மெறியதாயும் இருக்கிற கைவல்யாநந்தத்தையும், ஒழித்து - அவைகளில் ஆகையை விட்டு, மற்ற - வேறு, கண்கண் - சகுகண், இன்றி - இன்ன

மிகைசுநம் ிரான் சரணேசரண் நமக்கென்று திருமாரணன் தாள்
காலம் பெறச் சிந்தித்து, புகலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக்கீழ்
மர்ந்து புருந்தேனே என்று அடைக்கலம் புருந்தவென்னை அஞ்
சலென்னவேண்டுமென்றும், தோன்மாவல் வினைத்துடர்களை முத
லரிந்து 1 'மங்க ஓட்டுன் மாமாயை', 2 'மாயஞ்செய்யே லென்னை'
என்றும் வந்தாத்து, சூக்கைகவிமே பொழுதெண்ணிப் பாவமெல்

[illegible]

1 திருவார்ப்பொழுது-10-7-10.

2 திருவாய்மொழி-10-10-2.

லாம் கம்மெனாதை கை விட்டோடித் தூறுகள் பாய்க்து, அமர ரோயேர் வில்சென்று, மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன் னவேள் அன்னதோரில்லியனுபோய், இமையோர் வாழ்தனி முட்டைக் கோட்டையினைக் கழித்து, வாட்டாற்றின் பணிவகை

த்து-இப்படி நிர்ப்பந்தித்துப் பார்த்தித்து. ஆக்கை-ஸரீரம், விடும் பொழுது-விடும் ஸமயத்தை, எண்ணி-சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து. அதுவரையில் மோகநமடைவதற்குண்டாகும் விளம்பத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு. பாவமெல்லாம் - எல்லாப் பாவங்களும், அதாவது புண்யம், பாவம், என்று பேர்பெற்ற பாவவர்க்கங்களெல் லாம் என்று தரத்தாய்ம். முழுக்ஷணவப்பற்ற நாக துல்யங்களான ஸ்வர்க்காதிகளுக்குக் காரணமான புண்யங்களும் பாவத்திற்கு ஸத்ருஸமமாகியினால் புண்யத்தையும் பாபாசியில் சேர்த்திருக் கிறது. கம்மெனாதே-‘க’ என்கிற ஸப்தத்தைக் கூடச்செய்யாமல், கைவிட்டே-இவ்வளவு நாள் கூட இருந்த எம்மைப் பரித்யஜித்து, ஓடி - வெகுதூரம் சென்று, அனுபந்தி பர்யந்தமாக நம்மை விட் டோடி என்று தரத்தாய்ம். தூறுகள் பாய்ந்தன - தூறுகளில் ஒளித்துக்கொண்டன. இங்கு ‘தூறுகள்’ என்றது மித்ராமித்ரர் களை. இவனுடைய புண்யங்களை மித்ரர்கள் வரங்கிக்கொள்ளுகிறார் கள் என்றும், பாவங்களை சத்ருக்கள் வரங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ருதி இங்கு விவகிதம். அமரரோடு - அக்னி முதலிய ஆதிவாணிகர்களோடு, உயர்வில் - உயர்ந்த இட த்தில், சென்று - போய், மன்னும் - ஸ்திரமான, கடுங்கதிரோன்- க்ருரமான கிரணங்களுடைய ஸூர்யனுடைய, மண்டலத்தின் - பிம்பத்தினுடைய, நன்னவேள் - நல்ல மத்ய ப்ரதேஸத்தில் இருக்கிற, அன்னதோர் - அப்படிப்பட்டதாகிய, அதாவது ஸ்ரே ஷ்டமாகிய, இல்லியின் - த்வாரத்தின், ஊடுபோய் - நடுவிலே போய், இமையோர்வாழ் - தேவதைகள் வாழ்கிற, தனி - அத் திதீயமான, முட்டை - அண்டமாகிற, கோட்டையினை - ப்ரா காரத்தை, கழித்து - கழித்தென்றி, அதாவது ப்ராக்ருதமான அண்டம், அதின் ப்ரகாரங்கள், இவைகளை விட்டுக்கிளம்பி என் றர்த்தம். இங்கு ‘இமையோர்’ என்றது மனுஷ்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். வாட்டாற்றின்-வாட்டாறு என்னும் திவ்ய தேஸ த்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாலே, பணிவகையே - அருளிச்செய்யப்பட்டப் ப்ராசாமிகலே, ‘ஹம்ஸாஸ்திரேஷு தபாதி

பே வானேறப்பெற்று, சூண்மின்கள் வானகமாழிபீன்றமசென்று
வானொண்கண் மடந்தையர்வாழ்த்த கோடியணி கேமேதீன் கோபு
ரம் குறுகி, வாசலில் வானவர் வைகுத்த ன்றம ரோமரோமதிடம் புது
தேன்று, விதிவகை புதுத்தனரென்று கல் வேதியர் பதிவின்றாங்கி
னிற் பாதங்கள் கழுவ ரிதியுந் கண்ணமும் கிறைகுடவிளக்கமும்

வானோமகிம் ' என்றருவிச்செய்தபடியே அவன் பாதாசனமாக
நின்று வழி நடத்த, வானேறப்பெற்று - பாம்பதத்திலேறி, சூழி
யான்தமர் - சக்ராயுதத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பகவா
னுடைய தாஸர்களான நீங்கள், அதாவது கையுள் திருவாழியு
வாய் நிற்கிற அழகுக்குத்தேவாற்றடிமை செய்கிற நீங்கள் என்றத்
தம். வானகம் - பாம்பதத்த, சூண்மின்கள் - ஆளுக்கள்,
என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, வானொண்கண் - வான்
போலே அழகியதான கண்ணையுடைய, மடந்தையர் - ஸ்திரீகள்,
அதாவது திவ்யபாபஸாஸனங்கள், வாழ்த்த - ஸ்தோத்திரம்
பண்ண, கோடியணி - தவஜங்கனாலலங்கரிக்கப்பட்ட, அதாவது
புத்திரனுடைய உதவவத்திற்குப்புகிற படை வீட்டை பலங்களி
க்குமாப்போலே முத்தர்கள் வரும் பொழுது பாம்பதத்தை
தவஜங்களினாலலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று திருவுள்
ளம். நேடு - மிகவும் நீண்ட, மதில் - மதில்களையுடைய,
கோபுரம் - கோபுரவாசகி, குறுகி - கிட்டி, வாசலில் வானவர் -
கோபுரவாசகிவிருக்கிற இந்தப் பரஜாபதிகளென்று திருமாம
முடைய தவாரபாலங்கள், வைகுத்தம்தமர் - வைகுண்ட ஈசத்
ருன பகவானுடைய தாஸர்களான நீங்கள், எம் - எமகிரு ஸ்வா
மிகளாகையினால், எமதிடம் - எம்முடைய இடமாகிய பாம்பித்த
தை, புதுத - பாவேலரித்தருளவேண்டும். 'புதுத' என்பது இந்த
ருபமாவிருக்கிறது. என்ன - என்று சொல்ல, விதிவகை - பச்ச
வசத்தினால், புதுத்தனர் - பூமியில் வளிற்கும் பவத்தான்கள் இங்கு
வந்தார்கள், என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, கீழ் - கீழ்நிலைகளே
மில்லாத, வேதியர் - வேத பாதிரிதர்பர்களான கீதப்பஞ்சிகள், பதி
வில் - தங்கள் தங்கள் திருமாளிகைகளில்; பாங்கினில் - பாங்காக,
அதாவது உபசாரத்துடன், பாதங்கள் கழுவ - திருவடிகளுக்குத்
திருமஞ்ஜனம் அமர்ப்பிவிக்க. கீதியும் - தங்களுக்குத்தனமான பக
வானுடைய திவ்யபாதகளைவும், ஸ்கண்ணமும் - ஸ்கண் குர்ணத்
தையும், பகவானுடைய திருமேனி அம்பந்தப்பட்ட குர்ணத்தை

மதிமுக மடக்குதல் நேக்தி வந்தெதிர்கொள்ள, தன்மை பெறுத்
தித் தன் தள்ளினைக் கீழ்க்கொள்ளு மப்பன் கொழுஞ்சோதியுயர்
த்துக் கூட்டியிருவடிக்கள் கூட்ட, அவன் தாளினைக்கீழ் வாழ்
ச்சி பெற்று, அடியார்கள் குழாங்களுடன்கூடி, மாமணி மண்ட
பத்தில் - அந்தமில் பேரின்பத்தடியான நிகழுவலிளிகளோடு
கிரையொக்க விஞ்ஞ, அனைத்துலகு முடைய வாலிந்த லோசனைத்
தினைத்தனையும் விடாதே யகாலவித்து, ஒழுவில் காலமெல்லா

யும், நிறைகுடம் - பூர்ண கும்பங்கொயும், விளக்கும் - மக்கள்
நீபங்கொயும், மதிமுகமடக்குதல் - பூர்ணச் சீரனைப் போன்ற
முடிக்கொயுடைய பெரியபிராட்டியார் துடக்கமான ஸ்திரீகள்,
வந்திவந்து - கையில் ஏந்திவந்து, அதாவது எடுத்துக்கொண்டு
வந்து, எதிர்கொள்ள-எதிரேவா, தன்மைபெறுத்தி - தன்னுடைய
ஸ்வபாவமாகிய அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டுருணங்கொயு
மடைவித்து, தன்னாளினைக்கீழ் - தன்னுடைய திருவடிகளின்
கீழே, கொள்ளும் - அங்கீகரிக்கிற, அப்பன் - உபகாசனாவு
ஸ்ரிய:பதி, கொழும் - ஸ்லாக்ஷமாண, சோதி - தேஜோமயமான,
உயர்த்து - உயர்ந்த லோகமான பாம்புத்தத்தில், கூட்டிய - பக
வான பாஸ்யிக்காதவர்களினால் அடைவதற்குரியவர்களான,
திருவடிக்கள் கூட்ட-திருவடிகளை நம்முடைய பரிசுஸ்சில் வைக்க,
அவன்தாளினைக்கீழ் - அவனுடைய திருவடிகளின்கீழே, வாழ்ச்சி
பெற்று-ஸாம்ராஜ்யத்தைப் படைத்து, அடியார்கள் - நித்யஸூரிக்
ளுடைய, குழாங்களுடன் - ஸமுதாங்களுடன், கூடி - சேர்ந்து,
மாமணிமண்டபத்தில் - ஸ்லாக்ஷமாண சத்வங்களினால் இழைக்
கப்பட்ட திருமாமணி மண்டபத்தில், அந்தமில் - அளவில்லாத,
பேரின்பத்து - மஹாநந்தத்தைப் பண்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற,
அடியான - தரணர்களான, நிரையொக்க - ஒரேவரிசையிலிருந்து,
புத்தாசுலகலாபாஷ்யம் உத்திவகுபொலியுண்புதல்களும்
என்றிவந்தாமே ஸ்ரீ அசுபுதஸாதத்திலுருவிச்செய்திருப்பது இங்
கணைத்தேயம். அனைத்து-எல்லா உலகு-லோகங்களையும், உடைய-
தனக்குச் சொந்தபாசவுடைய, அலிந்தலோசனை-தாமரைப்
புஷ்பங்கள் போன்ற கணிகொயுடைய ஸ்ரிய:பதியை, தினைத்தனை
யும்-தினையையும், அதாவதுசொஞ்சக்கூட, விடாதே-விடாமல், ஒழி
வில் காலமெல்லாம்-தய்வீச்சமல் எவ்வகாலங்களிலும், உடனும்-

முன்னாய் மன்னி வழவிலா வடிமைசெய்து வாழும்படி வீதிக்குத்
துவான் பக்கல் வீடுபெற்றவர்கள் (2). மிகுரீவார் மிகு
மான வரிவாணபுலவடி காவத்தை யுடையவராய் வடி
வடைவாணோரென்றும், முடியுடைவானவரென்றும், வைகுந்தந்
தமரென்றும், வலிசிகளென்றும், வரபுடிவர்களென்றும்,

கூடவே! இருந்து, மன்னி - ஸ்திரமாக இருந்து, வழுவிலா - நழுவுதலில்லாத, அதாவது விட்டுப்போகாத, அடிமைசெய்து - கைக்கர்பங்களைச்செய்து, வாழும்படி - க்ருதார்த்தனாகும்படிக்கு, வீதேதிருத்துவான்பக்கல் - ஆஸ்ரிதன் வரப்போகிறுனென்று முன்னமே பாரித்துப் பரமபதத்தை அலங்கரித்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீம:பதியினிடத்தில், வீடேற்றவர்கள் - மோக்ஷம் பெற்றவர்கள். ஆக இத்தால் ஸம்ஸாரிகளாயிருக்கச் செய்தே பாத்ருச்சித ஸூக்ருதாதிதளடியாக பிறந்த பகவானுடைய, க்ருபையினால் ஸதாசர்வோபதேசுர பூர்வமாகத் தத்வஜ்ஞானம் பிறந்து உபாயானுஷ்டானம் செய்து, ப்ராப்த ஸ்ரீரத் தைவிட்டு, அர்ச்சிராதிருதிபாலே சென்று, பகவத்ஸாயம்பெற்று, அவன் திருவடிகளில் கைக்கர்பம் பெற்றவர்கள் முத்தர்கள் என்றருளிச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. இவ்விடத்தில் முத்தர்களுக்கு வரக்கூடிய பலத்தை இவ்வளவு விவரமாய் நிரூபித்ததற்குக் கருத்தென்னென்னில்? ஸம்ஸாரிகளாயிருக்கிறவர்களுக்கே அந்தத்தக் கர்மங்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி ஒரு ஸமயத்தில் பகவத் க்ருபை உண்டாகி இவ்வளவு விசேஷமான பலம் கிடைக்கிறது என்று பல ஸ்வரூபத்தையும் அதற்குத் தான் ப்ராப்தன் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டால் எல்லாரும் முழுக்கூடக்ளாய் உபாயானுஷ்டானம் செய்வார்கள்—என்பது. இதற்கு மேல் நித்யஸூரிகளை நிரூபித்தருளுகிறார்— 'நித்யூராவார்' என்றாரம்பித்து. வடிவு-அப்ரா-க்ருதமான திருமேனியையுடைய, வாணோர் - நித்யஸூரிகள், முடியுடை - கிரீடத்தையுடையவர்களான, வானவர், நித்யஸூரிகள். வைகுந்தந்தமர் - பகவானுடைய தாஸர்கள், 'ஹூனிகளென்றும்' என்பதற்கு 'ஹூரிகள்' எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற என்றர்த்தம். 'ஹாய்யுஷி வர்களென்றும்' என்பதற்கு 'எந்த இடத்தில் பழையவர்களான

சோல்லப்பட்ட, அதனை மரபுவிஷயஞ் சாதிக்களான அயர்வறு
மமரர்கள் (21). வலருக்கு கடு வுவாஹம் சாதிப்பாய்
அணவத்தாயிருக்கும் (22). சூருக்கு கெஞ்சயடி வுவா
ஹம் சாதித்தாய் அணவந்தமாயிருக்கும் (23). நிதரு
க்கு ஹவடிவிரதவிவரீதரூபி யில்லாமையாலே, ஒருக்
காலத்திலும் கடுவாஹமன்றிக்கே அபிகார நியதித்தோடு
கூடின கெஞ்சயடி வுவாஹம் சாதிக்க மாபிருக்

ஸாத்யதேவர்கள் இருக்கிறார்களோ' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்
யத்தில் சொல்லப்படுகிற என்று தாத்பர்யம். அயர்வு-அஜ்ஞானம்,
அற-இல்லாதவர்களான, ஒருஸமயத்திலுமில்லாதவர்களான என்று
தாத்பர்யம், அமரர்கள்-நித்யஸூரிகள். 'வலருக்கு' உக்யாதிக்கு
அவர்களுடைய கர்மபரம்பரை பீஜாங்குராயாதத்தினாலே அதாதி
யாய் உபாயாதுஷ்டானத்தினாலுண்டாகிய பகவதனுக்கொழுத்தி
னால் நிவ்ருத்தியடைகிறபடியினால் முடிவை யுடைத்தாயிருக்கும்
என்று தாத்பர்யம். 'சூருக்கு' இத்யாதிக்கு முக்தர்களுடைய
கைங்கர்யம் உபாயாதுஷ்டானத்தினாலுண்டாகிய பகவத்க்ருபையி
ஞ்ஞுண்டாகிறபடியினாலே ஆதியையுடைத்தாய் பிறகு விச்சேதத்
திற்குக் காரணமில்லாமையினால் முடிவில்லாமலிருக்கும் என்றர்த்
தம். 'நிதருக்கு' இத்யாதிபில் 'ஹவடிவிரதவிவரீதரூபி
யில்லாமையாலே' என்பதற்குப் பகவானுடைய இஷ்டத்திற்கு
விசேஷமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையில்லாமையி
னாலே என்றர்த்தம். 'ஒரு காலத்திலும் கடுவாஹமன்றிக்கே'
என்பதற்கு புண்பபாப ரூபமான கர்மங்களினால் உண்டாகிய ஸம்
ஸாரபந்தமில்லாமல் என்றர்த்தம். 'அபிகார நியதித்தோடுகூடின'
என்பதற்கு அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேராதிகளுக்கு படுக்கை முத
லியவைகள்விருக்கை, வரஹனம், முதலியவைகளவிருக்கை,
ஸோரபதியவிருக்கை, முதலிய அதிகாரங்களின் வ்யவஸ்தை
யோடுகூடின, அதாவது அநந்தந்த அதிகாரங்களோடு சேர்ந்த
என்றர்த்தம். சாதிக்கமாபிருக்கும் - ஆதியும் அந்தமுமில்
லாமலிருக்கும். ஸ்ரிய:பதி நிருபாதிக ஸ்வதந்திரன், ஸர்வஸேஷி,
என்பதும், ஜீவாத்மா ஒன்றையும் பற்ற ஸ்வதந்திரனும்ல்லன்,
ஸேஷிபுமல்லன், என்பதும் ஸங்கதமாகுமோ? அவதாரதஸூ
களில் பகவான் ஸாத்யாதிகளைச் செய்தபடியினாலே ஸேஷ பூத

தும் (27). இப்படி ஷஜ்ஸாக னென்றும் வணுவிஸாக னென்றும் பிரிக்கப்பட்ட 'வாஜாதூலிற்ரு வஸபூ வஸெஸ்யஸ்யஸ்யம்' வஸஸி தவிஷயத்திலுள்ள வாஜாதூஸெ ஷஷங்கள் வஸாதூஸி நிஸஸகங்களாயிருக்கும் (28). ஜீவா

னாகவும் பாதந்திரானாகவும், ஜீவாத்மாவும் தன்னுடைய ஸரீரம், க்ருஹம் முதலியவைகளைப்பற்ற ஸ்வதந்திரானாயும் ஸேஷியுமாயு மிருக்கக்காரணமில்லையோ? என்கிற ஸங்கைகளுக்கு ஸமாதானமரு ளிச்செய்கிறார்—'இப்படி' என்றாப்பித்து. 'ஷஜ்ஸாக னென் றும்' இத்யாதிக்குப் பாக்ருதி தத்வங்கள் இருபத்திராலு, ஜீவாத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்வம், இவைகளைவிட வேறான பத்வான் இருபத்தாறுவது தத்வம் என்றார்த்தம். அவைகளிலேயே பாக்ருதி மஹாதஹஸ்காராதிகளில் ஒன்றை விட்டு எண்ணிப் பாக்ருதி தத் வம் இருபத்தி மூன்றென்றும், ஜீவாத்மா இருபத்தி நாலாவது தத்வமென்றும், ஈஸ்வரன் இருபத்தைந்தாவது தத்வம் என்று மாகும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி பாக்ருத தத்வங்களில் ஏற வும் சுருங்கவும் சொல்லுவதுண்டு என்றிர், அப்படிச் சொல்லுவ தற்குத் தாத்பர்யபேதமும்; அப்படிச் சொல்லுவதினால் விரோத மில்லை யென்றும் ஸ்ரீமதாஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் தத்வத்யாதி காரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கு விவகிதம். 'பிரிக்கப்பட்ட வாஜாதூலிற்ரு' என்பதற்கு மற்றைய தத்வங் களைவிடவேறாக இருக்கும் பரமாத்மாவிற்கு என்றார்த்தம். 'வஸபூவஸெஸ்யஸ்யம்' என்பதற்கு பாதசை, வ்யூஹதசை, விபவதசை, அர்ச்சாதசை முதலிய எல்லாத்தசைகளிலும் என் றார்த்தம். 'வஸஸி தவிஷயத்திலுள்ள' என்பதற்கு அவன் பா தந்திரானாயும் ஸேஷபூதனாயுமிருப்பது அவனை பாஸ்யபித்தவர் களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெல்லை என்று தாத்பர்யம். 'வஸாதூ ஸி நிஸஸகங்களாயிருக்கும்' என்பதற்கு அவனுடைய தத்வங் கில்லாத ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காரணமாகவுடைத்தாயிருக்கும். அதாவது கர்மம் முதலிய தனக்கு வஸப்பபூத காரணங்களினு லே பாதந்தர்யாதிகள் ஏற்பட்டால் அது ஸ்வாதந்தர்யத்திற்கு விருத்தமாம். அப்படிக்கெல்லாமல் ஸ்வதந்திரானாகையினாலே தன் னுடைய இச்சை மாதந்திரத்தினால் தன்னை பாஸ்யபித்தவர்களுக் குத்தான் பாதந்திரானாயும் ஸேஷபூதனாயுமிருப்பது தன்னிஷ்டத்

தூக்களுக்கு, ஸ்வபூவெவெயிலும் ஸ்வபூவாராபிகளிலுள்ள ஸூரதஞ்சுசெஷிவங்கள் வாரதஞ்சு நிவஸகங்களாயிருக்கும் (29). இப்படி வரஸெஷியாயும் வாரஸெஷியாயுமுள்ள வராவரா தூக்களிருவரிலும் வேறுபட்ட ஸ்வெதக

தினேற்பட்டினால் ஸ்வாதந்தர்த்திற் கனுகுணம் என்று தாத்பர்யம். அப்படியே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸரீரம், க்ருஹம், முதலியவைகளைப்பற்ற வரும் ஸ்வாதந்தர்ப் பேஷித்வங்கள் ஸம்ஸாரி தஸையில் புண்ப பாபருபங்களான கர்மங்களினாலுண்டாகப்பட்ட பகவானுடைய நிக்ரஹாஹ்ரஹ ஸங்கல்பங்களுக்கு வசப்ப்ட்டும், முத்ததசையில் கர்மக்ருதமன்றிக் கேவல பகவத் ஸங்கல்பத்தை அனுஸரித்த தங்கள் இஷ்டத்தினாலும், ஏற்பட்ட படியினால் பகவானுக்குத் தாங்கள் பாதந்திரர்களாயிருப்பதையே காரணமாக உடையது. ஆகையினால் விசேதமில்லை என்று தாத்பர்யம். இதையே நிருபித்தருளுகிறார்—‘ஜீவாதூக்களுக்கு’ என்றாய்பித்து. இப்படி ஜீவாத்வத்தை நிருபித்து அசேதன தத்வத்தை நிருபித்தருளுகிறார்—‘இப்படி’ என்றாய்பித்து. ‘வரஸெஷியாய்’ என்பதற்குத் தனக்கொரு செஷியில்லாமல் தன்னை பொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் தான் பேஷியாய் என்றர்த்தம். ‘வாரஸெஷியாய்’ என்பதற்கு நடுவில் இருக்கும் பேஷியாய் என்றர்த்தம். அதாவது க்ருஹம், ஸரீரம் முதலியவைகளுக்கு நேரில் பேஷிகள் அந்தந்த ஜீவாத்மாக்கள். அவர்களுக்குச் பேஷி பரமாத்மா. ஆகையினால் நடுவிலிருக்கும் பேஷியாய் என்று தாத்பர்யம். இத்தால் இந்தக்ரஹாதினைப்பற்ற இந்தப் பரமாத்மாவிற்கு நேரில் பேஷித்வமில்லை என்பதில்லை. ‘ஜீவர்களாலே தரிக்கப்படுகிற ஸரீரங்களுக்கு X X ஜீவனை த்வாரமாகக்கொண்டும் ஸூராவத்தாஹ்ராயாமாயிருக்குமென்று சில ஆசார்பர்கள் சொல்லுவார்கள்’ என்று ஸ்ரீமத் ச்ஹல்பத்ரயஸாரத்தில் பாதான ப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தினுளிக் செப்திருக்கிறபடியினால் பேஷித்வம் நேராகவும், ஸத்வாசகமாகவும் ஏற்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். ‘வராவரா தூக்களிருவரிலும்’ என்பதோடு ‘வரஸெஷியாயும்’, ‘வாரஸெஷியாயும்’ என்கிற இரண்டு விசேஷணங்களும் முறையே

தகவா த்ரி மூணாமென்றும் கூத்தி மூணாமென்றும் இரண்டு வகையாய் இருக்கும். கூத்தி மூணாம் காறுமென்றும் மூல ஸகவமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும் (30). கூவெதக ஸ்வமான ஸகவமேதகஜகாத்தோடேசுட நாலுவகையென் றெண்ணலாயிருக்க இத்தை மரீரமாகக் கொள்ளாமையாலும் ஸ்வயோஜகவிசெஷத்தாலும் இவை மூன்றையும் வகுத்து

அந்வயிக்கின்றன. அதாவது பாமஸேஷி பாமாத்மா, த்வாச ஸேஷி அவராத்மா என்றர்த்தம். 'கூத்தி மூணம்' என்பதற்கு த்ரிருணமில்லாதது என்றர்த்தம். இப்படி அசேதனம், ப்ரக்ருதி, காலம், மூத்தஸத்வம், ஆகிய மூன்றும் அசேதன மென்றருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. தர்ம பூதஜ்ஞானமும் அசேதனமாகையினால் அதை அசேதனத்தில் சேர்த்தருளிச் செய்யவில்லையே என்கிற ஆக்ஷேபத்தை யணுவாதம் செய்து கொண்டு ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார்—'கூவெதக ஸ்வமான' என்றாரம்பித்து. எண்ணலாயிருக்க - எண்ணவேண்டிய தாயிருக்க. 'இத்தை மரீரமாகக் கொள்ளாமையாலும்' என்பதற்குச் மரீரியாகிய பாமாத்மாவையும், அவனுக்குச் மரீரங்க ளான சேதன சேதன வஸ்துக்களையுமே நிரூபிக்கிறபடியினால் தர்ம பூதஜ்ஞானம் ஜீவாத்மாவிற்காவது பாமாத்மாவிற்காவது மரீரமல்லவாகையினால் அது இங்கு நிரூபிக்கப்படவில்லை. அப்படியே இந்த ஶஹஸ்யரம்பத்தில் பாதத்வ நிரூபணம் செய்யும்பொழுது 'ஸகவஸ்துக்களிலும் உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்து' என்றும், 'ஸ்ரீ பக்ஷிக்குச் மரீரமென்று ஸ்ரீரண விலிமமான சுவராத்மம்' என்றும், கடைசியில் 'தாமணிநீர் முத லான மாயைகாலந் தனிவானென்றிவை யுருவரந்தன்மை தானும்' என்று மருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் மரீர மரீரிகளை மாத் திரமே இந்த ஶஹஸ்யத்தில் நிரூபிப்பதாகத் திருவுள்ளம் என்ப தேற்படுகிறது. 'ஸ்வயோஜக விசெஷத்தாலும்' என்பதற்கு ஸ்வதந்திராத்ம ப்ரமமும், தேஹாத்ம ப்ரமமாகிய மஹாவிசேஷி களைக் கழித்து த்யஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளிந்து முமுக்ஷு வர்க வேண்டுமென்பது ப்ரயோஜனமென்று இந்த ஶஹஸ்யத்தி லே 'இத்தகவ விவேகத்திற்கு' என்றாரம்பித்துக் கடைசி வாக் கியத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அப்படிப்பட்ட ப்ர

கூடாஸ்யஸித்தார்கள் (31). ச்ரீ மூணமாவது வஸ்வரஜஸ்த
உஸூக்களுக்கு ச்ரீமூயமான ஓவூம் (32). வஸ்வரஜஸ்த
உஸூக்களாவன அடைவே ஜ்ஞாநஸூவாழிகளுக்கும் ராம
ஓவூவாழிகளுக்கும் ப்ரஜாநெரஹாழிகளுக்கும் வெஹுக்க
ளான மூணாவிஸேஷங்கள் (33). ஐதீ மூணத்தினுடைய
காரணநெரையையும் காரயநெரையையும்கூட பிரகிருதி

யோஜனம் தர்மபூத ஜ்ஞான நிருபணத்தினு லுண்டாகாமையினால்
அது இங்கு அருளிச்செய்யப்படவில்லை என்று தாத்பர்யம்.
இதில் த்ரிசுணமான த்ரவ்யத்தை நிருபித்தருளுகிறார்— 'ச்ரீ மூ
ணமாவது' என்றாம்பித்து. 'ச்ரீமூயமானஓவூம்' என்பதி
னால் மூன்று குணங்களின் சேர்க்கையே ப்ரக்ருதி என்கிற
ஸாங்க்ய பதஷம் நிராகரிக்கப்பட்டது. அடைவே - க்ரமமாக,
அதாவது ஸத்வகுணம் ஜ்ஞான ஸூகாதிகளுக்கும், ரஜோகுணம்
ராக துக்காதிகளுக்கும், தமோகுணம் ப்ரமாத மோஹாதிகளுக்
கும் காரணங்கள் என்று தாத்பர்யம். இப்படி ப்ரக்ருதி, மஹத்,
அஹங்காரம், என்கிற ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்கள் உண்டென்
பதில் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூத்ரிகளைப் ப்ரமாணமாக உதாஹரித்தருளு
கிறார்— 'பிரகிருதி' என்றாம்பித்து. அதாவது ஒருகாரண
வஸ்து கார்யதஸைபை அடையும்பொழுது காரணதஸை மாறி
விட்டபடியினால் இருபத்தினு லு தத்வம் என்றெப்படி எண்ணக்
கும், இருபத்தினு லும் சேர்ந்து ஒந்காலத்தி லில்லாமற்
போகுமாயினால்? ஆகையினால் பதினொரு இந்திரியங்கள்,
ப்ரதிஹீ, ஆகப் பன்னிரண்டு வஸ்துக்கள் கார்யங்களாக மிகுதி
யாகிறபடியினால் அவைகளை மாத்திரமே எண்ணவேண்டும்.
இவைகளிருக்கும்பொழுது இல்லாதவைகளான ப்ரக்ருதி மஹ
தஹங்காராதிகளைச் சேர்த்து இருபத்தினு லென்று எப்படி எண்
ணக்கும்? என்கிற ஸங்கைக்கு ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார்—
'காரணநெரையையும் காரயநெரையையும் கூட' என்று. கார
ணதஸையிலிருந்த ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காராதிகள் முழுமையும்
மாறிவிடவில்லை. அவைகளில் ஏதேதஸமான பாகங்களே கார்ய
மாக மாறுகின்றன. ஆகையினால் கார்யதஸையிலும் காரண
வஸ்துக்கள் இருக்கிறபடியினால் அவைகளையும் சேர்த்து பூர்வா
கார்யர்கள் பிரித்தருளிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று இதி

புறேஸத்திலே ஹவதூங்கஜ தீபதகாலமான ஹவ
வெஷேஷமாயாக வாக்ஷிகராரஜவஸதாஸங்களென்று பிரி
வுடைத்தான ஹவாஸ பிறக்கும் (35). இதின்னின்னம் இவ்வ
டைவே வாக்ஷிகராரஜவஸதாஸவஸஹங்காரங்கள் உண்டாம்
(36). ராஜவஸஹங்காரம் துணையாக வாக்ஷிகரஹங்கா
ரத்தின்னின்னம் வாக்ஷிகரஹங்காரம் துணையாக வாக்ஷிகரஹங்கா
ரத்தின்னின்னம் ததாரகெருகளை யிடைபிட்டுக்கொண்டு வண
லுதங்களும் உதூதங்களாம் (37). ஹவதங்களுக்கு உவா

லங்கல்ப கிரேஷத்தினால் ஏதாவது ஒரு பாகத்தில் எங்கும்
ஜலம் நிறைந்த ஹவத்திரத்தில் காற்றடிக்கிற இடத்தில் அலை
என்ற மாததனுண்டாகிரூபபேசை குணவஷம்ப முண்டா
கிறது. அதாவது ஹவதாஸத்தினால் குணவஷம்ப ஏற்றத்தாழ்
வுண்டாகிறது. அந்த இடத்தில் மஹான் என்ற தலை உண்
டாகிறது. அந்த மஹனும் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம்,
என்ற மூன்று வகையான பிரிவுபடையது என்று நிரூபித்
தருகிறார்—‘ஒரு புறேஸத்திலே’ என்றாய்வித்து. கீழ்ச்
சொல்லிய ஸங்கதகளுக்கு எல்லாம் ஹவதானம் இதிலால்
சொல்லப்பட்டதாகிறது. இப்படியே அஹங்காரங்கள் உண்டா
யிற்று என்று நிரூபித்தருகிறார்—‘இதின்னின்னம்’ என்றாய்
பித்து. இவ்வடைவே—கீழ்க்கூறிய பாகையாக, அதாவது
பகவத்கல்கல்பமுண்டாய், அதினால் ஒருபாகத்திலே அஹங்
காரம் என்ற தலை பிறக்கிறது. அதாவது ஸாத்விகாதி மூன்று
பிரிவுபடையது என்று தரப்பட்டம். இப்படியே மேலும்
கண்டுபிடிக்க. இந்த ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம், என்று
சொல்லப்படுகிற அஹங்காரங்கள் மூன்றிலும் ஸாத்விகாஹங்
காரத்திலிருந்து பதினாறு இத்திரிபங்களும் உண்டா
கின்றன. ராஜஸஹங்காரம் மஹைய இரண்டுகூற அஹங்
காரங்களுக்கு ஒத்தாகையாபிருக்கிறது என்றருளிச்
செய்கிறார்—‘ராஜவஸஹங்காரம் துணையாக’ என்றாய்வித்து.
‘தாஸவஸஹங்காரத்தின்னின்னம் ததாரகெருகளை யிடை
பிட்டுக்கொண்டு வணலுதங்களும் உதூதங்களாம்’ என்ப
தற்குத் தாமஸஹங்காரத்திலிருந்து ஸப்ததத்மத்திரமும், அதி
விருந்து சூகாமமும், அதிலிருந்து ஸப்ததத்மத்திரமும், அதி

விருந்த வாயுவும், அதிலிருந்து முபததம்மாத்திரை, அய்யாரு
 ருது தேஜஸ்ஸும், அதிலிருந்து சைதாநாதத்திரைமும், அதி
 லிருந்து ஜலமும், அதிலிருந்து கத்தாநாதத்திரைமும், அதிலி
 ருந்து ப்ருதிகியும் உண்டாகிறதென்று தாத்பர்யம். சில சூத்ரி
 வாக்யங்களில் சொல்லப்படுகிறதைக்கொண்டு இரது தாநாத
 திரைகளும் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறதென்றும்
 அந்தந்தத் தத்மாத்திரை? லிருந்து அந்தந்தப்பூதம் உண்டா
 கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விரண்டு பகுவகையையும் திரு
 வுன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ததாஹெசுருகணயிடைபிட்கே
 கொண்டே' என்றபஹுவசனமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
 ஆனால் இந்த ச்ரந்தகர்த்தாகிலுண்டா? பகுவம் ஸப்ததத்மாத்திரை
 மாத்திரம் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகி அதிலிருந்து
 மற்றவைகள் உண்டாகின்றன என்பதே. பன்மையாகச் சொல்லி
 யிருப்பதற்கு நேராகத் தாமஸாஹங்காரத்திலும், ஆகாசம் முத
 லிய பூதங்களிலிருந்தும் மற்றொரு பூதம் உண்டாகும் பொழுது
 தத்மாத்திரைகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு உண்டாகின்றன என்று
 தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தங்கொல்லாம் ஸ்ரீமத் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜ
 னத்தில் ஜடந்ரவ்யபரிச்சேதத்தில் பாக்க திருபிக்கப்பட்டிருக்கின்
 றன. அங்கு கண்டு கொள்ளுவது. ஸப்ததத்மாத்திரை முத
 லியவைகளுக்கு ஸப்ததத்மாத்திரை முதலிய பேர் வந்திருப்பதி
 னால் அவைகள் ஸப்தம் முதலிய குணங்களாகவே இருக்கவேண்
 டும். அப்படி இருந்தால் அந்தந்தக் குணங்களுக்கு ஆகாசக்
 ளான த்ரவ்யங்கள் உண்டாவதற்கு முந்தி எவ்விருந்தன? எதி
 லிருந்துண்டாயிற்று? ஆகையினால் ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்கு
 பிறகு ஸப்ததத்மாத்திரை முதலிய பூதங்கள் உண்டாவேண்
 டும். ஆகையினால் 'ததாஹெசுருகணயிடைபிட்கேகொண்டே'
 என்பது அஸங்கதம் என்கிறீர்? அதற்கு ஸமாநதந் அருளிச்செய்
 ்ருது—'ஸூதப்யஸுக்கு' என்றுபித்தது. உவ்ரேதேயங்களான -
 உபதான வானங்களான, அநாவது சூதபத்திம் ஸூதபா
 வந்தை கப்பஸுதாநாதத்திரை என்னப்படுகிறது. ஆகையினால்

தங்களைத்திலும் மூணங்களைத்தும் நிற்கும் அடைவை 1 'பூநிலாயவைத்துமாய்' என்கிற பாட்டின்படியே கூறும்படிப்பது(39). இப்படி மூணாழிகளான தகவங்களும் இவற்றின் கலசதலடி

அவைகளும் பாக்ருதியின் பரிணாமங்களே ஒழிய அந்தந்தவஸ்து விளிருக்கும் குணங்களல்ல என்று தாத்பர்யம். இந்தப் பஞ்ச பூதங்களிலும் ஸப்தம் முதலிய குணங்களில் எந்தெந்தக் குணங்கள் எந்தெந்தப் பூதங்களிலிருக்கிறது என்னில்? அதிநுடைய காமத்தை ஆழ்வாருடைய பூநிலாயத்தைப் பரமாமாதக் கரட்டி சிருபித்தருளுகிறார்—'பூநிலாய' என்றாம்பித்து. 'பூநிலாயவைத்துமாய்ப் புனற்கண் நின்ற கான்குமாய், தீநிலாய மூன்று மாய்ச்சிறந்தகாவிசாண்டுமாய், மீநிலாய தென்றுமாயி வேறுவேறு தன்மைமாய், நீநிலாய வண்ணம் நின்றையார் நினைக்க வல்லோ' என்று முழுப்பாட்டு. இதின் அர்த்தம்—பூ-பூமியில், அதாவது பஞ்சுதியில், நிலாய - இருக்கிற, மீந்துமாய் - ஸப்தஸ்பர்ஸரூப சலகந்தங்களாகிய மீந்து குணங்களாய், புனற்கண் - ஜலத்தில், நின்ற - இருக்கிற, கான்குமாய் - ஸப்தஸ்பர்ஸரூப சலகங்களாகிய காறு குணங்களாய், தீநிலாய - தேஜஸ்ஸிலிருக்கிற, மூன்றுமாய் - ஸப்தஸ்பர்ஸரூபங்களாகிய மூன்று குணங்களாய், சிறந்த - ஸ்லாக்யமான, கால் - காற்றிலிருக்கிற, இசாண்டுமாய் - ஸப்தஸ்பர்ஸரூப ளாகிற இசாண்டு குணங்களாய், மீநிலாய - ஆகாசத்திலிருக்கிற, ஒன்றுமாய் - ஸப்தமாகிற ஒரு குணமாய், வேறு வேறு தன்மை மாய் - வேறுவேறு ஸ்வபாவமுடையவரூப், நீநிலாயவண்ணம் - அந்தந்த தாவ்பங்களுக்கு அந்தர்யாமிபாக நீங்கிற பாகாமாக, நினை - உன்னை, யார்நினைக்க வல்லர்-யார் நினைக்க ஸக்தி யுடையவர், அதாவது அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாமிபா யிருந்தும் அவைகளின் தோஷாதிகளும், அவைகளின் தனித் தனியான ஸ்வபாவங்களும் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தில் தட்டாத படி ஏகரூபரூபமாய் நிற்கிற ஆஸ்ரீபத்தை யார் உன்னபடி யறியக் கூடும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி பாக்ருதியை சிருபித்து கால த்தின் ஸ்வரூபத்தை சிருபித்தருளுகிறார்—'இப்படி' என்றாம்பித்து. 'இவற்றின் கலசதலடியாகப் பிறக்கும்' என்பதற்குப் பஞ்சகாணத்தினால் இந்தத்தவங்கள் கலந்து அதிநுடையதாகும்

யாகப் பிறக்கும் சகனங்களான ஸ்ரஹாணங்கள் முதலான
காயபுங்களுமெல்லாம் த்ரிமூணாபுமாத்ருகை பெருங்கடலி
லலைகளும் நுரைகளும் குமிழிகளும் போலே ஆவதழிவதாய்
வருகிற ஸ்ரவாவஹமாதியாக விஜ்ஜைமறப் போருகைக்கடி
பலபலமாய் மயக்குக்களால் இன்புறு மிவ்வினையாட்டுடைய
யானுடைய ஹ்ரஹ்மாவ்ரததியான காமுமாதியாய் சகன
மாய் நடக்குமென்னுரிடத்தை : 'சகாதி ஹ்ரஹ்மாவ்ரத காமு' :

என்றர்த்தம். ஸ்ருதியில் ப்ருதியி் அப்புத்தேஜஸ்ஸாகிற முன்று
தத்வங்களின் கலப்பாகிற த்ரிவ்ருத் காரணம் சொல்லப்பட்டிருந்த
போதிலும் அது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலியவைகளில் சொல்
லப்படுகிற பஞ்சிகாரணத்திற்குபலக்ஷணம் என்றங்கீகரித்தாப்
போலே அந்தப் பஞ்சிகாரணமும் மஹாதஹங்காராதி தத்வங்களைக்
கலந்ததற்கு உபலக்ஷணம் என்று தாத்பர்யம். 'ஆவதழிவதாய்
வருகிற ஸ்ரவாவஹம்' என்பதற்கு முன்னாலுண்டாகிய ப்ரும்மாண்
டங்கள் முதலிய வஸ்துக்கள் போலவே மறுபடியு முண்டாகிற
படியினால் ஆற்றின் வெள்ளம்போல ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாசம் நடக்கிற
தென்று தாத்பர்யம். 'விஜ்ஜைமற' என்பதற்கு நடுவில் விட்
டுப்போவதில்லாமல் என்றர்த்தம். 'போருகைக்கடியாய்' என்
பதற்கு நடப்பதற்குக் காரணமாய், அதாவது காலம் இப்படி
ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் நடப்பதற்கு நிமித்த காரணம் என்று
தாத்பர்யம். பலபல - அனேகவிதங்களான, மாய - ப்ரக்ருதியி
லுண்டாகிய, மயக்குகளால் - மோஹங்களினால், இன்புறும் -
ஸுகத்தோடு சேர்ந்த, அதாவது தனக்கு ஆரந்தத்திற்குக் கார
ணமாகிய, இவ்வினையாட்டுடையானுடைய-இந்த லீலைகையுடைய
வனாகிய ஸ்ரிய:பதியினுடைய, ஹ்ரஹ்மாவ்ரததியான - ஸங்கல்
பத்தை யனுஸரித்து நடக்கிற. ஹ்ரஹ்மாவ்ரத - பகவானாகிய, அதா
வது பகவானுக்குப் பரதந்திரமாகிய, காமு - காலமானது,
சகாதி:-ஆதியில்லாதது. 'நாகொஸ்ய ஹிவிஷ்யதே' என்று
மேல்பாடம். ஓ! மைத்ரேயனே, இதற்கு அந்தமும் இல்லை
என்றர்த்தம். பிறகு காலத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்—

ஐதூரிகளிலே கண்டுகொள்வது (40). காலுமாவது எதிர் நிகழ்கழிவேண்டும், முன், பின், ஒருகாலம், பலகாலம், என்றற்போலே சொல்லுகிற பாசுரங்களுக்கு இலக்காயிருப்பதோடு சூவு விசேஷம் (41). இதிலிறைப் பொழுது முதலாக நாள், திங்கள், ஆண்டு, ஊழி, சுலபம், வராலகும், ஐவராலகும், ஹைசுலபம், என்றற்போலே சொல்லுகிற எல்லைகளெல்லாம் வலதுத்ருவலக ஸு மாகிற சூராவளிக்காற்றாலே சுழன்று வாரா நின்றால் கழிந்த சுண்ணங்களும் சுலுங்களும் வருகின்ற சுண்ணங்களும் சுலுங் களும் சுண்ணங்களாய் இவற்றுலே வீறுவிலு உதியிலுள்ள

‘காலுமாவது’ என்றாம்பித்து. எதிர் - வரப்போகிற காலம், நிகழ் - நடக்கிற காலம், கழிவு - கழிந்த, அதாவது நடந்த காலம். ‘என்றற்போலே சொல்லுகிற’ என்பதற்கு என்பது முதலாக நேற்று, இன்று, வருடம், முதலாக ஸாஸ்திரங்களிலும் லோகங் களிலும் சொல்லுகிற என்றர்த்தம். பாசுரங்களுக்கு - வார்த்தை களுக்கு, இலக்காயிருப்பது - அர்த்தமாயிருக்கிற, அதாவது ஸாஸ்திரங்களிலும் லோகத்திலும் எதிர்காலம், நிகழ்காலம், முத் திய வ்யவஹாரங்களைச் செய்திருப்ப நினால் அப்படிப்பட்ட காலம் என்று ஒன்றை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளம். ‘இதில்’ என்பதற்கு இந்தக்காலத்தில் என்றர்த்தம். இறைப் பொழுது - சுண்ணகாலம், நாள் - தினம், திங்கள் - மாதம், ஆண்டு - வருஷம், ஊழி - புகம், சுலபம் - ப்ரும்மாவின் ஒரு தினம், வராலகும் - ப்ரும்மாவின் ஆயுஸ்சில் ஒரு பாதி, ஐவராலகும் - அப்படிப்பட்ட பாதிகள் இரண்டும் சேர்ந்த ப்ரும்மாவின் முழு வயது, ஹைசுலபம் - ப்ரும்மாவின் உத்பத்திமுதல் மாணம்வரை யிலான காலம். வலதுத்ருவலக ஸுமாகிற - ஸ்வதந்திரானுகிய ஸ்ரிய:பதியின் ஸங்கல்பமாகிற, சூராவளிக்காற்றாலே சுழல் காற்றாலே, சுழன்று வாரா நின்றால் - சுழன்று கொண்டுவரும்பொழுது, அதாவது முன்புகழிந்த காலத்தைப்போலவே மறுபடியும் மாதம், ருது, அயனம், முதலியவை திரும்பிவருகின்றன என்று தாத்பர்யம். ‘கழிந்தசுண்ணங்களும்’ இத்யாதிக்கு கழிந்த காலங் கள் எப்படிக்கணக்கில்லாதனவகளோ அதைப்போலவே இனி வரவேண்டிய காலமும் கணக்கில்லாதது என்று தாத்பர்யம். இவற்றுலே வீறுவிலு உதியிலுள்ள காலங்களுக்கு இந்த

காய-புங்குக்கு உத்திவூதி தாஸவ்வெவ்வு யுண்டாயிருக்கும் (19). ஸௌவஸ்தத்தில் இக்காலதகவமுண்டேயாகிலும் அங்குள்ள காய-புங்களினுடைய உத்தூரிகளுக்கு இங்கடைத்த காலவிசேஷம் நியமனமன்று (43). ஸௌவஸ்தமாவது மூணாசுபாஸிதமாயும். மூணாசுபாஸுயமாயுமுள்ள ஓவூங்களில் காட்டில் வேறுபட்டு விருக்கண்ணமான் வஸ்தமூணத்திற்காஸுயமான ஓவூம் (41). இதன்படி

விபூதியிலுள்ள வஸ்துக்களுக்கு. 'உத்திவூதி தாஸவ்வெவ்வு உண்டாயிருக்கும்' என்பதற்கு இந்த வஸ்து இந்த மாதத்தில் உண்டாகும், இத்தனை நாள் ஜீவித்திருக்கும், என்றிவை முதலிய நியமனங்களுண்டாகையினால் அப்படி அவைகள் உண்டாவதற்கும், இருப்பதற்கும், அழிவதற்கும் காலத்தின் உட்சீரிவுகளாகிய தினம் முதலியவைகள் காரணம் என்று தாத்பர்யம். 'ஸௌவஸ்தத்தில்' என்பதற்கு ஸூத்த ஸத்வமயமான நித்ய விபூதியாகிய பரமபதத்தில் என்று தாத்பர்யம். 'காலதகவமுண்டேயாகிலும்' என்பதற்கு அந்த நித்யவிபூதியிலும் கைக்கப்பத்திற்குபரியாகமாக முன்பின் என்கிற வ்யவஹாரங்களுண்டாகையினால் காலதத்வம் அங்கும் வ்யாபரித்திருக்கிறது என்றங்கேரிக்கவேண்டும் அப்படி இருந்தபடியிலும், அங்குள்ள காய-புங்களினுடைய உத்தூரிகளுக்கு - அந்த விபூதியில் அப்பொழுதப்பொழுது உண்டாகும் மண்டப கோபுரங்களுக்கும், மரம் முதலியவைகளுக்கும், அவைகள் புஷ்பிப்பது நாசமடைவது முதலியவைகளுக்கும், இங்கடைத்த காலவிசேஷம் - இங்கே வஸ்துக்களுக்குக் காரணமாக இருபிக்கப்பட்ட காலம், நியமனமன்று. காரணமானதல்ல. பின்னை எதென்னில்? பகவானுடையவும், நித்யமுத்தர்களினுடையவும் ஸங்கல்பமே நியமனம். 'இவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே இவனிஷ்டப்படி பித்ருலோகம் முதலியவைகள் உண்டாகின்றன' என்றர்த்தமுள்ள சாக் தேரக்ய வாக்யம் இங்கனுஸந்திக்கத்தக்கது. இதற்குமேல் ஸூத்தஸத்வதரவ்யத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்-- 'ஸௌவஸ்தம்' என்றாரம்பித்து. 'விருக்கண்ணமான வஸ்தமூணத்திற்காஸுயமான ஓவூம்' என்பதே அதின் ஸ்வரூபம். 'மூணாசுபாஸிதமாயும்' - இப்பாதி

யைப் பார்த்தால் வரையொலிவாஜதவாவரிவெடிவாசி
வடிவாவமாய், சேணுயர்வானம் என்றும், தெளிவிசம்பு என்
றும், பொன்னுலகு என்றும், கலங்காப் பெருங்கரம். என்றும், மாக
வைகுந்தம் என்றும் சொல்லப்பட்ட வேறுபாட்டை யுடைத்தாய்,
ஸ்வஹாதிவடிங்களுமெல்லாம் தரகதூறுங்களாய் தோற்ற

தன் அந்த விவரிக்கின்றன. அதாவது ஸத்வத்திற்குரியமான
படியினால் காலத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. விவகூண ஸத்
வத்திற்கு ஆஸ்ரயமாகியினால்குணத்தாய்ரயமான ப்ரக்ருதியை
விட வேறுபட்டது என்று தாத்பர்யம். இதன் படியைப் பார்த்தால்
இதன் ஸ்வபாவத்தை ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஆராய்த்தால்,
வரையொலி - ஸதக ஸதக்ருபராதி மஹாயோகைஞ்சும்.
வாஜதவ - வாக்கினாலும், மனதினாலும், அவாரிவெடி -
அளவிடமுடியாத, வ்வாதிவ்வஹாவமாய்-ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம்,
இவைகையுடைத்தாய், அதாவது இந்த சித்ய விபூதியின் ஸ்வ
ரூபமும், ஸ்வபாவமும் அளவிடமுடியாததா யிருக்கிறதென்று
தாத்பர்யம். ஸ்வரூபம் அபரிச்சேத்யமென்பது விவகூணத்திற்கு
மேற்பட்ட இடங்களில் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட சித்யவிபூதியின்
ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திக் கின்பக்கொண்டு
கிருபித்தருளுகிறார்— 'சேணுயர்' என்றாப்பித்து. சேண் -
மிசவும், உயர் - உயர்ந்த, வானம் - ஆகாசம். தெளிவிசம்பு -
தெளிவிக்குக் காரணமாயிடு இடம். அதாவது ஜ்ஞானம் ஸக்கேச
யில்லாமல் பரவுதற்குக் காரணம் என்று தாத்பர்யம். பொன்
னுலகு - பொன்போல் ப்ரகாசமான லோகம். ஸ்வயம் ப்ரகாச
மென்றபடி. கலங்கா - ஸ்ருஷ்டி ப்ரளபாதி தஸைகளில் கிகாந்
தை யடையாததான, பெருங்கரம் - பெரியபட்டணம். மாக -
பெரிய ஆகாசமாயிடு, வைகுந்தம் - வைகுண்டலோகம். வேறு
பாட்டை உடைத்தாய்-வைகூணயத்தை உடையதாய் என்றர்த்
தம். 'ஸ்வஹாதிவடிங்களுமெல்லாம்' இத்யாதி—புறம்மலோக
பரிபந்தமான லோகங்களை வர்ணித்துக்கொண்டு அதிலிருக்கிற
போக்யபோகோபகாணபோகஸ்தானங்களை 'ரஜிஸரி கர்ஜிவா
ரானியிரேகாதி ஸஹாஸ்பரி சூக்த்யா விவிபா ராஜிநு' இத்யாதி
களில் சொல்லி 'வரதெவெ தீரபாலூக' என்று இவைகளை
நகங்களுக்குத் துல்யமென்று சொல்லியிருப்பது இங் க ளு

ம்படி அவரினிடெதெய்யுயங்குளான ஹோம, ஹோமோவ
காண ஹோமவ்யுயங்குளான யுடைத்தாய், வஸ்வெய்யுயுயு
கும் திஷ்டுக்கும் ஓதருக்கும் விசுவஹாபிரவிவண
விவித்ரு ப்ருவாஹமாயிருக்கும் (15). இப்படி அவர்களு
ளான ஐதவடி தமரவிதாத கணவமொவாபாபி விவாஹங்
களை யுடைத்தான ஹிவ்யுயோகத்தில் ஓபாபாதமோன திரு
மாமணி மண்டபத்தில் அவர்களுடையதாதமோன ஹிவ்யுயோக
வயபுக்காயிசெஷத்திலே த்ரிவியவெந்ததாரையும் த்ரிவிய

ஸந்தேயம். 'அவரினிடெதெய்யுயங்குளான' என்பதற்கு அன
லில்லாத விபவங்களாயிருக்கிற என்றர்த்தம். விசுவஹாபி
ரவிவண - ஸரீரம் முதலியவைகளினால். இங்கு 'சூழி'
பதத்தினால் போகஸ்தானானிகளான மண்டப கோபுரங்களும்
போகோபகாணங்களான சத்ர சாமரங்களும் சேர்த்துக்
கொள்ளப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட திவ்யபோகமும், அதில்
ஸரீரப்பதி எழுந்தருளியிருக்கிறபடியும் ஸர்வதா அனுபவ்யம்
என்று நிகமணம் செய்தருளுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து.
இப்படி - கீழ்ச்சொல்லிய விபவங்களை உடைத்தான, அவர்களு
களான - கணத்தில்லாதவைகளான, ஐதவடி - தேஸம், தமர -
பட்டணம், விதாத - ஸரீரோக்கரஹங்கள், கணவ - மண்டபங்
கள், மொவாபா - கோபுரங்கள், சூழி - சத்ரம், சாமரம்
முதலியவைகளும், தித்யமுத்தர்களின் திருமாளிகை முதலிய
வைகளையுமாயி, விவாஹங்களை யுடைத்தான - பிரிவுகளை யுடைய,
ஹிவ்யுயோகத்தில் ப்ருவாபாதமோன - அந்தத் திவ்யமான
லோகத்தில் அந்தகளான மண்டபங்கள் இருந்தபோதிலும்
ஆரத்தமயமண்டபம் ஸதஸ்ரஸ்தானாதி வாக்யங்களில் ஓதப்படு
கிறபடியினால் ப்ரதானதமமானது என்று தாத்பர்யம்.
அவர்களுடையதாதமோன-ஆதிஸேஷனென்றே தித்யஸூரியின்
ரூபமான, அந்திக்கே ஆதிஸேஷன், தர்மாதேவதைகள், முத
லிய அனைக தித்யஸூரிகள் ரூபமான. வ்யுயுயங்குளாக்கிக்
கொண்டு - தன் ஸங்கல்ப ப்ரகாரம் நடக்கும்படி நியமித்துக்

வெதகங்களையும் ஸ்ராயீகங்களாக்கிக்கொண்டு : 'வெவகா
ண்ணதா வரெனொகெ' ஐதூரிகளிற்படியே ஸ்வயஸெஷி
யான ஸ்ரீயகவதி எழுந்தருளியிருக்கும்படி ஓஓக்ஷாடிசெஷ
யில் நிதூரதாஸஸெஷயமாய் ஓதூடிசெஷயில் நிதூரதாஸ
வ்யமாயிருக்கும் (46). ஐவ்ராவர தகவங்களிண்ணுக்கும் ஒரோரா

கொண்டு. 'வெவகாண்ணதா வரெனொகெ' ஐதூரிகளிற்
படியே' என்பதற்கு 'வெவகாண்ணதா வரெனொகெ ஸ்ரீயா
ஸாஸ்யம் ஐமஸவதி' ஐதூர வியஸாஸிஷூதா ஐதூர வியஸ
வெதகவ்யமா' என்கிற ஸ்ரீலோகத்தின்படியே என்றர்த்தம்.
இந்த ஸ்ரீலோகத்தின் கருத்து—வைகுண்டமென்றே திவ்ய
லோகத்தில் ஸ்ரீய:பதி தன்னிடத்தில் மிருகந்த ப்ரீதியை
புடைய நித்ப முத்தர்களுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார்—என்பது.
எழுந்தருளியிருக்கும்படி - எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரம்,
ஓஓக்ஷாடிசெஷயில் நிதூரதாஸஸெஷயமாய் - பலதசை
யாகையினால் ஸர்வதா அனுஸந்திக்கவேண்டியதாய், அதாவது
'ஐதூரதா ஸாக்ஷாதூரவாணி வக்ஷாஷா' என்று அனுஸந்திக்க
வேண்டியதாய் என்றர்த்தம். இவர்தாமே ஸ்ரீயம் ராஜ்யம் ஐ
வ்ய ராஜ்ய விகிதாதத: ஸாக்ஷ ஐமஸாஸ்யமெதே ப்ரானீதிவ
விதாரமெதே' எனும்படிபிராட்டியிருத்தவிருப்புவனுடைய
நிதூரதாஸாபாதித்துக்கு கிடிஸ்யம்' என்றருளிச் செய்திருப்
பது இக்கனுஸந்தேயம். ஓதூடிசெஷயில் நிதூரதாஸாஸ
மிருக்கும் - முத்த தகையில் ஸர்வதா ப்ரத்யக்ஷத்தில் அனுப
விக்கக்கூடியதாயிருக்கும். கீழ் கிருபிக்கப்பட்ட பாவாதத்வங்க
செல்லாம் ஒன்றாகிட்டு ஒன்று பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கும்
என்று, ப்ரமாணத்துடன் நிருபித்தருளுகிறார்—'ஐவ்ராவர
தகவங்கள்' என்றாம்பித்து 'ஓரோராக்ஷாங்களாலே ஸ்ராயகே-
முண்ணியாவினம்' என்பதற்குக் கீழ் ஸ்ரீமத் தத்வநவீதத்தில்
பெரித்தருத்தவம் ஜீவபாமாத்மக்களுக்கும், போக்யத்வம் சித்சிதி
ஸ்வரீகளாய் முன்றுதத்துவங்களுக்கும், என்று அருளிச்செய்த
படியேயும், இப்படியே 'வெதகாணம் த்ரீஷா கத்யவ்ய உவ
யே' இப்பாதிதளில் அருளிச்செய்தபடியேயும் சிலஸ்வாபவக்

காரங்களாலே ஸாஸ்ய-பூமுண்டேயாதிலும் விசேஷாகாரங்களாலே வேறுபட்டு ஸேஷஸேஷிமாவ தியந்தூதியாபூமாவ வ்யாவ்யவ்யாவகமாவ சூயாராயெய மாவாழிகளாலேதிவைபொன்றிற்கும் நிலை பூணவத்திலும், ஸத்யஸஸுத்திலும், வ்யாஸஸஸுத்திலும் காராயணஸஸுத்திலும், வ்யாஸகன் பொதுவாக இருந்தபோதிலும் என்றர்த்தம். 'ஸாஸ்ய-பூ' மாவது ஸமானமாயிருக்கிற ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கை. 'விசேஷாகாரங்களாலே' என்பதற்கு பாரதின போக்த்ருத்வம், ஸ்வாதீன போக்த்ருத்வம், முதலிய விசேஷ ஸ்வபாவங்களாலே என்றர்த்தம் அதாவது அததற்கு அஸாதாரணமான ஸ்வபாவங்களினாலே என்று தாத்பர்யம். வேறுபட்டு - தனித்தனியாகப் பிரிந்து 'ஸேஷஸேஷிமாவ' மாவது அயலானுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கையும, மற்ற வஸ்துக்களினால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனத்தை யடையுந்தன்மையும். 'தியந்தூதியாபூமாவ' மாவது தன்னுடைய ஸங்கல்ப ப்ரகாசம் நியமிக்கும் தன்மையும், அப்படி நியமிக்கப்படும் தன்மையும். 'வ்யாவ்யவ்யாவகமாவ' மாவது உள்ளே நுழைந்து வ்யாபிக்கப்படும் தன்மையும், அப்படி வ்யாபிக்கும் தன்மையும். 'சூயாராயெயமாவ' மாவது ஆதாரமாயிருந்து தாக்கும் தன்மையும், அப்படித் தாக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மையும். 'சூழி' என்னும் பதத்தினால் ப்ராப்ய ப்ராபக பாவம், கார்ய காரணபாவம் முதலியவை சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒன்றி நிற்கும் நிலை-சேர்ந்து நிற்கும் இருப்பு. 'பூணவத்திலும்' என்பதற்கு ப்ரணவத்தில் ஸேஷஸேஷிபாவம் சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம். 'ஸத்யஸஸுத்திலும்' என்பதற்கு 'ஸத' என்றால் சேதனம், 'தி' என்றால் அசேதனம், 'ய' என்பதற்கு இவை இரண்டையும் நியமிக்கிறது என்றர்த்தம், என்று சாத் தோக்யத்தில் நிர்வசனம்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் ஸத்ய ஸப்தத்தில்நிபந்த்ருசிபாய்ம பாவம் சொல்லப்படுகிறதென்று தாத்பர்யம். 'வ்யாஸஸஸுத்திலும்' என்பதற்கு 'புருஷனால் இந்த லோகம் நிகழ்ந்திருக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்தில் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருக்குமவனுக்குப் புருஷன் என்று பெயர் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் புருஷ ஸப்தத்தில் வ்யாப்ய வ்யாபகபாவம் சொல்லப்படுகிறதென்று திருவுள்ளம். 'காராய

ஷோதஸஸுத்திலும், 1 'கறந்தபாலுண்ணெய்பேபோல்', 2 'அடியேனுள்ளானுடவள்ளான்', 3 'ஊனிலுயிர்லுணர்வினி' னின்றலொன்றை', 4 'உலகுரின்கோடொன்றி நிற்கவேறு நிற்றி' உதூரலியணாஸஸுத்திலும்' என்பதற்கு எல்லாத் தத்வங்களுக்கும் ஆதாரம் என்கிற அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறபடியினால் காராயண ஸப்தத்தினால் ஆதாராதேய பாவம் சொல்லப்படுகிறதென்று தாத்பர்யம். 'வாராஷோதஸஸுத்திலும்' என்பதற்கு 'உதூர: வாராஷஸுதூ: வாரோதே தூஷாஹுத: பொலொகருபரோலிஸ்யுஸிமகப்யுப்ய ஸாஸ்யா:1' என்று ஸ்ரீ கீதையில் பதினாந்தாவது அத்தியாயத்தில் புருஷோத்தம ஸப்தம் நிர்வசனம் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் புருஷோத்தம ஸப்தத்தில் இவைகளைல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன என்று தாத்பர்யம். கறந்த - கறக்கப்பட்ட, பாலுள் - பாலுக்குள், நெய்யேபோல் - நெய்யைப் போல. 'இவற்று னெங்கும் காண்கொள்' என்று மேலநுளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வஸ்துக்களுக்குள் வ்யாபாரித் திருக்கிறான் என்று தெரிந்துகொள் என்றர்த்தம். அடியேனுள்ளான் - என் ஸ்வரூபத்திற்குள்ளிருக்கிறவன், உடலுள்ளான் - ஸரீரத்திற்குள்ளிருக்கிறவன். ஊனில் - ஸரீரத்திலே. 'ஊன்' என்பது மாம்ஸம், மாம்ஸமயமாயிருக்கிற ஸரீரம் குறிக்கப்படுகிறது, உயிரில் - ப்ராணவிலே, உணர்விலில் - தர்மபூதஜ்ஞானத்திலே, நின்ற-சேர்க்குகிறதிற, இங்கு 'ஊனில்' என்பது அந்நமயணையும், 'உயிரில்' என்பது ப்ராணமயணையும், 'உணர்விலில்' என்பது தர்மபூத ஜ்ஞானத்தைச்சொல்லி அதற்காதாரமான மனோமயணையும், 'நின்றலொன்றை' என்பது விஜ்ஞானமயணையும், அதாவது ஜ்வாத்மாவையும் சொல்லுகிறது என்கிற. காமம் உதிதமென்று சில ஆசார்பர்களினுடைய நிர்வாணம். உலகு - லோகமானது, கின்னோடு - உன்னுடன், ஒன்றி நிற்க - விட்டுப் பிரியாமல் சேர்க்கிறதற்கும்பொழுது, வேறு நிற்றி - விலகணமான ஸ்வபாவமுடையவனாக இருக்கிறாய். கீழ்'விசேஷாகாரங் களாலே வேறுபட்டு' என்றருளிச்செய்யப்பட்ட விசேஷாகாரம்

1 திருவாய்மொழி-8-5-10.

2 கௌ. 8-3-2.

3 கௌ. 8-3-4.

4 திருச்சந்தலிருத்தம்-12.

களிலும் சுருங்க வசுவஸ்யிக்கலாம் (47). ஒன்றையறிகையும் அதிநறிவடியாக வ்யாவரீகிகைகையும் ஒரு மயுத்தை மூஜீகிகையும் தனக்குத்தான் தோன்றுகையுமில்லாத ஐவ்யவதகம் (48). இவற்றை வராயீகமாகவுடையது ஜீவதகம் (49). த்ரிவியவெதகா வெதகங்களுடைய வ்யாவரீகிகைகைகள் மூன்றும் தானிட்ட வழக்காம்படி நிற்கிறது வர

களை விவரித்தருளுகிறார்—‘ஒன்றையறிகையும்’ என்றும் பித்து. ‘ஒன்றையறிகையும்’ என்பதற்குத் தன்னையாகவுமாம், மற்றொன்றையாகவுமாம், ஏதாவது ஒன்றை அறிகை என்றர்த்தம். இத்தால் ஸ்தாவரம் முதலியவைகளில் இருக்கும் ஆத்மா இதரங்களை யறிபாவிட்டாலும் தன்னையறிகிறபடியினால் சேதனமென்றதாயிற்று. ‘அதிநறிவடியாகவ்யாவரீகிகைகையும்’ என்பதற்கு அந்த அறிவைக்காரணமாகக்கொண்டு வேண்டியவற்றைக் கரவிற்ப்பது, வேண்டாதவற்றைத் தள்ளுவது, சலிப்பது, முதலியதைச் செய்வதும் என்றர்த்தம். அசேதனமான வஸ்துக்கள் வ்யாவரீகிகைகைச் செய்கிறபோதிலும் சேதனர்களின் அதிஷ்டாணத்தினால் செய்கிறதே ஒழிய அறிவடியாகச் செய்கிறதில்லை என்று தாத்பர்யம். ‘ஒருமயுத்தைமூஜீகிகைகையும்’ என்பதற்கு ஸூகம் துக்கம் இவைகளில் ஏதாவது ஒரு பலத்தை யனுபவிகையும் என்றர்த்தம். ‘தனக்குத்தான் தோன்றுகையும்’ என்பதற்குத் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையும், அகாவது ப்ரத்யக்ஷமும் என்றர்த்தம். ஜீவாத்மாவினுடைய விபேஷாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்—‘இவற்றை’ என்றும்பித்து. ‘இவற்றை’ என்பதற்குக் கீழ் வாக்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட அறிகை, அதடியாக வ்யாவரீகிகை, அதினாலுண்டான பலத்தை யனுபவிகை; தனக்குத்தான் தோன்றுகை, இவைகளை என்றர்த்தம். ‘வராயீகமாகவுடையது’ என்பதற்குத் தரங்கள் முன்பு செய்த புண்யபாபரூபங்களினாலுண்டாகிய பகவானுடைய ஸங்கல்பப்படி அல்பமாயும் பஹுவாயும் உடையது என்றர்த்தம். பாதத்வத்தின் விபேஷாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்—‘த்ரிவியவெதகா’ என்றும்பித்து. கீழ்ச்சொல்லிய பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்கிற முன்னுவித சேதனர், ப்ரத்ருகி காலம் ஸூத்தஸத்வம் என்கிற முன்னுவித அசேதனம், இவைகளி

அவை (60). உத்சுவவீவெகத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்
வீஸேஷணங்களை யறியாமையாலே வருகிற ப்ரக்யதூதூ
ஸ்ரீமும் தன் வீஸேஷணத்தை யறியாமையாலே வருகிற

உடைய ஸ்வரூபம், ஸ்திதி (ஸ்வரூபம் துடர்ந்து நிற்பது), சில
கார்பங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பது, இவைகளை தன்னுடைய ஸ்வரூப
ஸங்கல்பங்களுக்கு வரப்பட்டவைகளாக உடையது என்று இந்த
வாக்யத்தின் தாத்பர்யம். இப்படி இத சிதீஸ்வர தத்வத்யங்
களை அவைகளின் வீஸேஷணங்களாகளுடன் பிரித்தறிவதற்கு ப்ர
யோஜனத்தை யருளிச்செய்து நிகமனம் செய்தருளுகிறார்—
'இத்த சுவவீவெகத்திற்கு' என்றாரம்பித்து. 'இத்தசுவவீ
வெகத்திற்கு' என்பதற்குக் கீழ் நிரூபித்திருக்கும்படி தத்வங்
களைப் பிரித்தறிவதற்கு என்றர்த்தம். 'தன்வீஸேஷணங்களை
யறியாமல் வருகிற' என்பதற்குத் தனக்கு வீஸேஷணங்களான
அறிகை (ஜ்ஞாத்ருத்வம்), அகடியாக வ்யாபரிக்கை(கர்த்த்ருத்வம்),
அதின் பலத்தையனுபவிக்கை (பேரக்த்த்ருத்வம்), தனக்குத்தான்
தோன்றுகை (ப்ரத்பக் த்வம்), என்று கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட
தன்னுடைய வீஸேஷணங்களை யறிந்து கொள்ளாததினால் உண்
டாகிற என்றர்த்தம். 'ப்ரக்யதூதூஸ்ரீமும்' என்பதற்கு
இவைகள் நாலுமில்லாதவைகளாயிப் ப்ரக்ருதி, அதின் பரிணாமங்
கள், இவைகளில், இவைகளே ஆத்மா என்கிற ப்ரமமும் என்றர்
த்தம். அதாவது இவைகள் நாலையுமுடையது ஆத்மா, இவைகள்
நாலுமில்லாதது ப்ரக்ருதி, தத்பரிணாமங்கள், என்றறிந்தால்
ப்ரக்ருதி அதின் பரிணாமங்களான ஸரீரம், இந்திரியங்கள் முத
வியவை ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் கீங்கிவிடும் என்று தாத்பர்யம்.
'தன்வீஸேஷணத்தை யறியாமையாலே வருகிற' என்பதற்கு இந்த
ஜீவாத்மாவும் பகவானுக்குச் ஸரீரமாகையினால் பகவானுக்கு
அப்ருதக் ஸித்த வீஸேஷணமாய் அவனாலே தரிக்கப்பட்டு நிற
நிற்படியினால் அப்படிப்பட்ட தனக்கும் வீஸேஷயமான ப்ரமாத்ம
ஸ்வரூபத்தை யறியாமையாலே உண்டாகிற என்றர்த்தம்.
'வ்யதூதூஸ்ரீமும்' என்பதற்கு ஜீவாத்மா ஸ்வதீந்நிரன்,
ஓருவனுக்கு வசப்பட்டவனல்லன், என்கிற ப்ரமமும் என்றர்த்தம்.

வ்ஸுதஹ்ராத்ஸுமூங் கழிந்து தன் வ்ஸுரூபவத்திற்கு தூர ஜெஹ்வாவபேய வரூஷாய-கங்கைத் தெளிந்து விவரீதாவி வஸநிவிபுத்தியும் ப்ராவுரூமியும் பிறந்து ப்ராவகவஸ வெஷணைக (51).

கட்டளை கவித்தறை.

திருநாரணனேனுந் தேய்வமுஞ் சித்துமசித்து மென்று
பெரு நான்மறை முடிபேசிய தத்துவ மூன்றிவைகேட்
டொருநாளுணர்ந்த வருய்யும் வகையன்றி யொன்றுகவார்
இருநா லெழுத்தினி தயங்களோதிய வொண்குணரே.

10

தான் பரமாத்மாவிற்குச் ஸரீரமாவிருக்கும் நிலையைத் தெரிந்து
கொண்டானேபரனால் தான் ஸ்வரூபத்தான் என்கிற ப்ரமம் கழி
ந்துவிடும் என்று தாத்பர்யம். 'ப்ராவுரூதஹ்ராத்ஸுமூங்' என்கிற
ஸ்வரூபம் முதலியவை இங்கு அனுபந்தேயங்கள். 'தன்
வ்ஸுரூபவத்திற்கு தூரஜெஹ்வாவபேயவரூஷாய-கங்கைத்
தெளிந்து' என்பதற்குச் ஸேஷபூதனாகிய தன்னுடைய ஸ்வரூபத்
திற்குத் தகுந்ததான சிதவேண்டிய புருஷார்த்தம், அங்கேனிக்க
வேண்டிய புருஷார்த்தம், இவைகளை கிர்ச்சயமாயறிந்து என்று
தாத்பர்யம். 'விவரீதாவிவஸநிவிபுத்தியும்' என்பதற்குத்
தன் ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தங்களான ஸ்வர்க்காதி பலங்களில்
ஆசையில்லாமையும் என்றர்த்தம். 'ப்ராவுரூமியும் பிறந்து'
என்பதற்குத் தன் ஸ்வரூபத்திற்குணமான புருஷார்த்த
மென்றறியப்பட்ட பலத்தினாசையுண்டாகி என்றர்த்தம். 'ப்ராவ
கவஸவெஷணைக' என்பதற்கு அப்படிப்பட்ட பலத்தை
யடைக்கக்கூடிய உபாயத்தில் ஆசையையுடையவனாக என்றர்
த்தம். இத்தால் கீழ் 'இத்திக்காலேற்குமிதம்' என்றருளிச்
செய்யப்பட்டதும் வ்யாக்யாதமாயிற்று. ஆக இப்படி ஸ்வரூபத்
தைத்தெளிந்து, அதற்குணபுருஷார்த்தத்தையும் கிர்ச்சயித்து,
அவைகளுக்கணுணமான உபாயத்தை அபேஷிக்கை இந்த
ரஹஸ்யத்தில் சொல்லிய தத்வங்களை பிரித்தறினாகக்கு ப்ரபேர்
ஜனம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டதாதேது.

இப்படிப்பட்ட தத்வ விவேகத்தின் பலத்தை ஸங்க்ஷித்
தக்கொண்டு இதுவும் திருவஷ்டாஷாதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படு
கிறது என்பதையும் திருபித்தருளுநீரார்—'திருநாரணன்' என்

ஒருபிடிக்கும் பிட்டுனல். ஒருநாள் - ஒரு காலத்திலே, திருநா
 ணன் - ஸ்ரீமதியுடன்கூடிய நாராயணன், எனும் - என்று சொல்
 லப்படுகிற, தேய்வமும் - பாதேவதையும், சித்தமும் - சேதனமும்,
 அசித்தமும் - அசேதனமும், என்று - இப்படி, பெரு - பெரிசா
 சிய, நான்மறை - நான்கு வேதங்களின். முடி - மரீசஸு, அதா
 வது உபநிஷத்பாகம், பேசிய - அறிஞன் ப்ராதிபாதிக்கப்பட்ட,
 மூன்று - மூன்றுகளாகிய, இவை - இந்த, தத்துவம் - தத்வங்
 களை, கேட்டு-ஸதாசார்பர்களிடத்தின் ஸ்ராவணம் பண்ணி, உணர்ந்
 தவர் - அறிந்தவர்களாகிய, இருநாலேழுத்தின் - திருவஷ்டாஷ்டாத்
 தின், இதயங்கள் - தாத்பர்யங்களில், ஒதிய - சொல்லப்பட்ட,
 அன்றிக்கே ஹ்ருதயம் என்று சொல்லப்பட்ட நமஸ்ஸப்தத்தில்,
 ஒதிய - சொல்லப்பட்ட, ஒண் - விலக்ஷணமான, குணர் - குணங்
 களையுடையவர்கள், அதாவது பாதந்தராயம் முதலிய குணங்களை
 யுடையவர்கள், உய்யும் வகையன்றி-உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைத்
 தவிர, ஒன்று - மற்றொன்றை, உகலார் - தங்களுக்கு உபாதித
 மென்று ஸந்தோஷப்படுமாட்டார்கள். இவ்வு 'ஒருநாள்' என்ப
 தற்கு விசித்தரமான ப்ரவாஹத்தில் இன்ன காலத்தில் என்று நம்
 மாலறிந்து கொள்ள முடியாத ஸூக்ருத பரிஹமம் வருகிற காலத்
 திலே என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே 'ஒருநாளுணர்ந்தவர்'
 என்றவர்க்கவுமாம். அப்பொழுது ஒரு ஸமயத்தில் என்றர்த்
 தம் அதாவது இத்தத்வவிவேகத்தை ஒரு தடவை கேட்டால்
 போதும், அஸக்ருதாவ்ருத்தி வேண்டியதில்லை என்று தாத்பர்ய
 மாகவுமாம். 'திருநாணனென்னும் தேய்வமும்' என்பதற்கு
 வேதங்களில் ஸ்ரீமதியைக்கொண்டு தேவதாத்ராவ்யாவ்ருத்தி
 ஓதினபடியைக்கண்டு அப்படியே தன்னுலாஸ்ரயிக்கப்படும் தெய்
 வம் இன்ன தேவதா விஸேஷம் என்றறிந்தவர்கள் என்று தாத்
 பர்யம். 'பெருநான்மறைமுடி' இப்பாதிக்கு உபநிஷதங்களை
 விசாரித்து அர்த்த விஸேஷம் பண்ணுவது அஸ்க்பம், அவைகள்
 மிதவும் பெரியதாகையினால். ஆகையினால் ஸதாசார்பர்களிட
 மிருந்து ஸ்ராவணம் பண்ணுவதே கடுகமோகோஷோபாயப் ப்ரவ்ருத்தி
 யும் நிர்ப்பருபாமான ஜ்ஞானமும் உண்டாவதற்குக்காரணம் என்று
 தாத்பர்யம். 'இருநாலேழுத்தினிதயங்கள்' என்பதற்குத் திருவஷ்
 டாஷ்டாத் தில் ரேஷத்வமும், அசேதனங்களைவிட வ்யத்யாஸ
 மும், ப்ரத்யக்த்வமும், என்றிவை முதலியவைகள் சொல்லப்படு

எண்ணிக்கழிசெடிவாசிரியவிருத்தம்.

காரணமாய் யுயிராகி யனைத்துங் காக்குங்
கருணைமுகில் கமலையுட னிலங்குமாயும்
நாரணனார் வடிவான வுயிர்களெல்லாம்
நாம் வென்று கல்லடிமைக் கேற்குமானம்
தாரணிகீழ் முதலான மாயைகாலக்
தனிவானென்றிவை யுருவாந்தன்மை தானும்
கூரணி சீர்மதியுடைய குருக்கள் காட்டக்
குறிப்புடனாக் கண்டவகை கூறினோமே.

11

‘தெய்வியினால் இவைகள் திருவந்தார்க்குரத்தின் ‘இதயங்கள் (தாத் பர்பார்த்தங்கள்)’ என்று தாத்பர்யம். இந்தால் இந்த க்ரந்தத் தின் ஆரம்பத்திலே, ஸ்ரீராமாயெபுரவெழுத்தாலே ஸாரீக ருஷிநூரிகளைக்கொண்டு ஸாக்ஷிகருக்கு அறிவவேண்டும் கலம்’ என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் இப்படித் தேவருளிச் செய்திருக்கும் தத்வத்தாய் விபாகங்களுள்ளாம் மூலமந்திராதி ரஹஸ்யங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டன என்று அதுவே நிகமனம் செய்யப்பட்டதாயிற்று. அன்றிக்கே ‘இதயம்’ என்பது கமல் ஸப்தமாகையினால் அதில் தனக்குச் சேஷித்வமில்லை, ஸ்வாதந் தர்யமில்லை என்று பாசுதந்தர்யமருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அது இங்கு தாத்பர்யமாகவுமாம். ‘எண்குணரே’ என்று பாட மானபோது எண்ணப்பட்ட குணங்களை யுடையவர் என்றித்த மாகவுமாம். ஆன்றிக்கே ‘வண்’ என்றாய் பரிகத்தமான குணங் கையுடையவர்கள் என்றித்தமாகவுமாம்.

இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் தாம் ஸதாசார்யோபதேஸத் தால் அறிந்தோம் என்றிவைகளின் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வித்தத்வத் தை யருளிச்செய்தோர்—‘காரணமாய்’ என்றாய்மிக்கும் பாட்டி னால். காரணமாய் - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாய், உயி ராகி - அவைகளுக்கு அந்தர்யாமிபாகிய, அனைத்தும் - தன்னால் ன்ருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாவுஸ்துக்களையும், காக்கும் - சகிக்கிற, கருணைமுகில் - கருணைபாகிற ஜலத்தை உள்ளே படக்கிக்கொண் டிருக்கிற மேகம் போன்ற பகவானாகிய ஸ்ரீயுபதி நாராயணன், கமலையுடன் - ஸக்ஷமியுடன், இலங்குமாயும்-ப்ரகாசிக்கும் விதத் தையும், நாரணனார்வடிவான - நாராயணனுக்கு ஸரீரமான, உயிர் களெல்லாம் - ஜீவாத்மாக்களெல்லாம், நாம் வென்று - நாம் என்

தே அநாவதாந்தை ஜயித்து, நல்லடிமைக்கு - நல்ல கைக்கர்பத்
 திற்கு, ஏற்குமாறு - போக்பர்களாகிறபடியும், தாரணி - பூமி,
 நீர் - ஸுமம், முதலான - இவை முதலாகிய, மாயை - ப்ரக்ருதி,
 அதாவது ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்கள் என்றபடி, காலம், தனி -
 அதிவிநியமான, வான் - ஆகாசம், அதாவது ஸூத்தனத்வம்,
 எவ்நிலை - என்று சொல்லப்பட்ட இவைகள், உருவாம் தன்மை
 தானும்-ஸரீரங்களாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தையும், கூர்-கூர்மைபி
 னால், அணி-அலங்கரிக்கப்பட்ட, சீர்-சீரான தாரணி குணங்களை
 யுடைய, மதி-புத்தியையுடைய, குருக்கள் காட்ட - ஆசாச்யர்கள்
 காட்ட, குறிப்புடன்-ஸாவதானத்துடன், நாம்-நாம், கண்டவகை-
 தெரிந்து கொண்டவிதமாக, கூறினோம் - சொன்னோம். இதில்
 'காரணமாய்' இதயாதி 'இலங்குமாறும்' என்கிற வகையில்
 ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதில்
 அகாரத்தில் அர்த்தாத் ஸித்தமாகவாவது உகாரத்தினால்
 சொல்லப்பட்டதாகவாவது தோன்றுகிற லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும்,
 அகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷதத்வமும், காரணத்வ
 மும், அயோக வ்யவச்சேதத்தினால் சொல்லப்படுகிற ஸரீர
 ஸரீரிபாவமும் இக்கருவிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.
 'கருணை முகில்' என்பதினால் ப்ரணித்தமான மேகத்தைவிட
 வைலக்ஷண்யமருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. 'கமலையுடன்
 இலங்குமாறும்' என்பதினால் 'வக்ஷ்விதினால் பகவான் தேவனு
 யிருக்கையை யடைகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதி வாக்யம்
 ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. திருவில்லாத் தேவரைத்தேறேல்மின்
 தேவு' என்றழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறபடியினால் லக்ஷ்மீ
 ஸம்பந்தத்தினால் பரதேவதையாய் ப்ரகாசிக்கும் தன்மையருளிச்
 செய்யப்பட்டது. 'ஹக்ஸீஹம்' இதயாதி இக்கே அனுஸந்
 தேயம். 'நாம் வென்று' என்பதினால் ப்ரக்ருத்யாத்ம ப்ரமம்,
 ஸ்வதந்திராத்ம ப்ரமம், என்று கிழே அருளிச்செய்திருப்பது
 ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. 'நமவென்று' என்று பாடாததாம். அப்
 பெழுது ஸ்வாதீன போக்த்ருத்வ கர்த்ருத்வ ப்ரமங்களில்லாத
 ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைக்கர்பத்திற்கு யோக்பர்களான வித
 மும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி நம்ஸஸப்தார்த்தம் நிரூபிக்கப்
 பட்டது. 'தாரணி' என்றாய்வித்து 'தன்மைதானும்' என்கிற
 வகையில் காரண ஸப்தார்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆக

ஹதஸ்யெரவி ஸஹவெஸவ ஸுமுஹா
 ஸசுலிதா நியிரிவ வெங்கடேஸ்வராக் |
 வராவரவ்விதி பிஹ தசுவராதிகா
 கரோத்யஸள சுரதஸுளகிகொவரோடி ||

இத்தத்வ விவேகங்கனெல்லாம் முதலமந்திரத்தில் இருப்பதாக நம் ஆசார்யர்கள் உபதேசம் செய்தார்கள் என்று தாத்பர்யம். 'கூரணி' என்றாரம்பித்து 'குருக்கள்காட்ட' என்னுமளவாக அவர்களின் உபதேசம் யதார்த்தமானது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. 'குறிப்புடன்' இத்யாதிக்கு யதாப்யருதம் நாம் உபபாதித்தோம் என்று தாத்பர்யம்.

இப்படி ஸ்ரீமத் தத்வமாத்ருகை என்னும் ரஹஸ்யத்தை யருளிச்செய்து இதின் ப்ரயோஜனம் பாலர்களுக்கும் எனிடில் தத்வஜ்ஞானம் உண்டாக்குவது என்றருளிச்செய்கிறார்—'ஹதஸ்யெரவி' என்றாரம்பித்து. ஹதஸ்யெரவி - பாலர்களினாலும், ஸஹவெஸவ - சிக்கிரத்திலேயே, ஸுமுஹா - ஸுலபமாயறியக்கூடியதாகிய, இங்கு 'ஹதஸ்ய' வென்றது முகையுண்ணும் குழந்தைகளைச் சொல்லுகிறதல்ல, அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு இந்த ஸ்ரீமத் தத்வமாத்ருகையினால் தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பது அஸம்பாவிதமாகையினால். பின்னை எதென்னில்? பாலர்கள் என்றர்த்தம். அதாவது 'ஸாஸ்யபொருள வ்யாக்ஷாஸாஸ்ய வ்யாக்ஷி நவஸ்யிதாஃ' இத்யாதிகளில் வ்யாக்யாதமனதுபோல பரிபத்வத்தைபடையாத புத்தியையுடையவர்களைச் சொல்லுகிறது. அதாவது புத்தியின் பால்யம் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். அதாவது பரிபத்வமாகாத புத்தியை யுடையவர்கள் என்றர்த்தம். புத்திக்குப் பரிபாகமாவது பாமதங்களில் சொல்லுகிறபடி களை நிராகரித்து வேதாந்தங்களில் சொல்லுகிறபடி தத்வங்கள் களின் காமத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிற ஸ்ரீமந் ந்யாய பரிசுத்தி, ஸ்ரீமந் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம், ஸர்வார்த்த ஸித்தி, முதலிய கார்த்தங்களில் பரிசயத்தைச்செய்ய ஸக்தியில்லாமை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இது ஸுலபமாய்த் தத்வவிவேகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்று தாத்பர்யம். வெங்கடேஸ்வராக் - வேங்கடேசனென்னும் திருநாமத்தையுடைய ஆசார்யனிடமிருந்து, நியிரிவ - புறையல்போல, ஸசுலிதா - உண்டாயிருக்கிற, ஸவள.

சுசுஷ்யப்ராணி உகாநாஸபூஸகா

கலியுக-புருஷோத்தமவிஷ்ணுஸாஜ ஸுஜாதா ।

கூடு: புவீகத யயாஹிததலாவ?

கணபாதாநி லவதாவதாநயெயடி |

உ.தி சுவிதாதிடது ஸிஹஸு ஸவததது ஸதது ஸு
ஸ்ரீபிஹகதநாபஸு வெநாநாபாபஸு சுதிஹ

ஸ்ரீ கௌ. திருவாரூரகா வரம்புணர்ச்சி.

கவிதாக்களுக்கவியுறாப் கருணைமுண்டாவினென.

ஸ்ரீ, கீதெ யெங்கடேசாய வெழாந் துராவெ நம: ||

ஸ்ரீ கெத சிமோன ஹோ'ஸ்கிரிகாய் நம: ||

சீராக் தூப்புற்றிரு வேக்கடமுடையான் திருவழகனே ஸரணம்.

—

இந்த, தக்ஷோத்யுகா - ஸ்ரீமத் தத்வமாத்ருகை என்கிற ரஹஸ்யமானது, அதாவது மாத்ருகாக்ஷரங்கள் லீம்பத்தொன்று என்று ஸ்ரீமந் ந்யாய வித்தாஞ்ஜனத்தில் நிரூபித்திருக்கிறபடியினாலே இந்த ரஹஸ்யமும் லீம்பத்தொரு வாக்யங் ளோடு கூடியிருப்பதினால் ' தக்ஷோத்யுகா ' என்கிற திருநாமம் சாற்றப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். வராவரஹ்நீகிம் - பரதத்வம், அவர தத்வம், இவை த்ருடைய நிலைமையை, ஐஹ இங்கேயே, கராத்யுஸிதிகொவரோ - உள்ளங்கையினிருக்கிற முத்துக்கு ஸமானமாக, அதாவது அதைப்போல ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும் படியாக, கரொதி - செய்கிறது.

இந்த ஸ்ரீமத்தத்வமாத்ருகை என்னும் ரஹஸ்யத்தை 'தொண்டர்க்கமுதுண்ண சொன்மலைகள் சொன்னேன்' என்கிற படியே கேவல பகவத் ப்ரீதிக்காக மாத்ருமல்லாமல் பாகவதர்களுடைய ப்ரீத்யர்த்தமாக வருளிச்செய்தமையினால் அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களின் செவிகளுக்கு இந்த ரஹஸ்யத்தைக் கேட்பதினால் ஆனந்தமுண்டாகும்படி பாகவதர்களனுக்கரஹிக்க வேண்டுமென்று ஆந்தப் பாகவதர்களையே ப்ரார்த்திக்கிறார்— 'சுகஷயஸாஜி' என்றாரம்பித்து. சுகஷய- அழியில்லாத,

ஸாணி - ஸாந்தியாகிர, சுகரஜரவ - தேனின் ரு சி யில்,
 பூவஸூரது - மிகவும் ஆசையுள்ளவர்களாயும், 'ஸரிஸ்ஸுவரி
 ஸரிஷ்டெ ஸதிக லித வெடொ ரவஸி' என்று ஸ்ரீ ஸங்கல்ப
 ஸுரீயோதயத்தில் அருளிச் செய்திருப்பது இங்கனுஸந்தேயம்.
 சுகரவரிசு. பகவானுடைய, ஸுரொஜ - தாமரைப் புஷ்பங்கள்
 போன்ற, ஸுஹி - திருவடிகளில், ஸுஜாது - வண்டுகளைப்
 போலிருக்கிற, அதாவது அதின் ரஸத்தை யறிந்தவர்களாயும்
 அனைத்தவிர வேறு ஜீவனம் இல்லாதவர்களாயுமிருக்கிற
 என்றர்த்தம். 'தவாஜிதஸுநிதி வாடிவங்கஜெ' இதுபாதிகள்
 இங்கனுஸந்தேயம். அப்படிப்பட்ட மஹான்களை, ஸுஹி-யெ-
 ப்ரார்த்திக்கிறேன், எப்படி என்னில்? யயா - எப்படி, ஸஹி-
 நான், ஸுஹி-லாவஸி - வேறொரு ப்ரயோஜனத்திலும் செல்
 லாத மனதையுடையவனாய், ஸுவதா - உங்களுக்கு, கணபு-
 ருதாமி - காதுகளுக்கு அம்ருதங்களை, அதாவது அம்ருதம்
 போன்ற ஸப்தங்களை, ஸுவதாரயெயம் - உண்டாக்கக்கடவே
 னோ, (கயா - அப்படி), காசி - மிகவும், பூவஸூர - அனு
 க்ரஹத்தைச் செய்யுங்கள். ஸுஹி-லாவாஸி - என்று பாடாந்
 தாம். அப்பொழுது பகவானைத்தவிர வேறொரு இடத்திலும்
 மனதைச் செலுத்தாத நீங்கள் என்று தாத்பர்யம்.

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பரவதவிஷயம்

ஸ்ரீ உப. வே. நகஸிம்மாசாஸ்யாந் ஸ்வாமிகளினால்

செய்யப்பட்ட

ஸ்ரீமத் தத்வ மாத்ருகை வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

